

**emperyalizme
sosyal-emperyalizme
ve
her türlü gericiğe
karşı**

MÜCADELE

ALMANYA TÜRKİYELİ İŞÇİLER FEDERASYONU [ATIF] YAYIN ORGANI

AGUSTOS
SAYI
59
1981

MASRAFI: 1 D. MARK

cuntanın demokrasi oyunu:

12 Eylülde işbaşına gelen faşist cunta şefleri, o zamandan bu yana sürekli olarak "gerçek demokrasi"yi kuracaklarını açıklamaktan usenmediler. Cunta şeflerinin "Gerçek Demokrasi"den ne anladığı onların bir yıla yakın pratiğinde yaşandı, görüldü. Onların "gerçek demokrasi"si; onlarca devrimcinin sokak ortasında kurşunlara rak katledilmesi; binlerce onbinlerce demokratın, ilerinin, devrimcinin, komünistin zindanlara tıkalması; en adi en aşşılık işkencelerin uygulanması; yüzlerce devrimcinin idam talepleri ile yargılanması; her türlü demokratik hakkın beş cunta şefinin iki dudağı arasına sıkıştırılması, ayaklar altına alınıp çiğnenmesi dir. Onların "gerçek demokrasi"si grev ve sendikalaşma haklarının ortadan kaldırılması, ücretlerin süngü zoruyla dondurulması, süngü zoru ile ölüm sessizliğinin sağlanmaya çalışılmasıdır.

Zam-Zulüm-işkence-katliam; işte 12 Eylül cuntacılarının, kendilerinden önceki yöneticilerden devralıp sürdürdükleri "demokrasi"yi koruma! yöntemleri bunlardır. Cuntanın işbaşına gelmesi ile ülkemizde iktidarın sınıfsal niteliği değişmemiştir. İktidar yine emperyalizmin usaklığını yapan sınıfların, komprador patronların ve toprak ağalarının iktidaridir.

12 Eylül ile birlikte değişen şey, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hüküm süren faşist diktatörlüğe geçirilen kaba "parlamentar demokrasi" maskesinin kaldırılıp atılması; açık, askeri faşist bir diktatörlüğün yönetimi ele alması olmuştur. 12 Eylül cuntası, hakim sınıfların iyice sarılan, halkın yükselen devrimci hareketi

tarafından tehdit edilen iktidarlarını sürdürebilmek için çektikleri "imdat freni" olmuştur. Parlamentoda hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin siyasi temsilcilerini üstlenen siyasi partilerin halk yığınları içinde inanılırlığını yitirmesi; bu partilerin hakim sınıflar için kaçınılmaz hale gelen "uzlaşmalar"a girecek durumda olmayışı; hakim sınıfların iktidarı açısından açık askeri faşist cuntayı tek alternatif haline getirmiş; 12 Eylül'den sonra, halkı kandırma işlevini "şimdilik" yitiren parlamento dağıtılmış; partilerin çalışması durdurulmuştur. Cunta, hakim sınıfların sarılan iktidarını yeni den sağlamlaştırmak amacı ile bir yandan faşist ordunun tümünü devreye sokarak, diğer yandan yoğun bir demagoji kampanyası ile 12 Eylül öncesinde oluşan "iktidar boşluğu"nu doldurmaya çalışmış, bunda hakim sınıflar açısından önemli başarılar elde etmiştir. Hakim sınıflar arasındaki dalaşmalar, cunta işbaşına geldikten sonra, bir süre -daha yüksek menfaatler- yani bir bütün olarak hakim sınıfların iktidarlarının sağlamlaştırılması uğruna, ikinci plana itilmiş; bunun için belli bazı "kurbanlar" verilmesi -mesela hakim sınıflara yıllarca hizmet vermiş siyasetçilerin gözden çıkarılması gibi- göze alınmıştır. 12 Eylül öncesinde, zorlu ve kanlı mücadeleler sonucu elde edilmiş bir dizi demokratik hakkı, her gün yeniden verilen mücadelelerle kullanan emekçi yığınlar, 12 Eylül sonrasında yoğun faşist terör karşısında geri çekilmek zorunda kalmış; cunta bir dizi demokratik hakkı resmen kaldırmıştır. Hakim sınıfların cun-

"DEMOKRASI" ŞAMPİYONLARI FAŞİST YÜZLERİNİ GİZLEYEMİYORLAR!

ta ile sağladıkları geçici istikrar, emekçi yığınların düzene karşı mücadele şartlarını -kısa süre için- olumsuz yönde etkilemiştir. Cunta şimdi hakim sınıflar adına elde ettiği "başarıları" çıkardığı kanunlarla perçinlemeye çalışmaktadır. En son olarak Haziran ayı sonunda açıklanan "Kurucu Meclis" kanunu, bu yönde atılmış bir adımdır, ve cuntanın kurmaktan söz ettiği "gerçek demokrasi"nin gerçek niteliği üzerine yeterli bilgi vermektedir.

CUNTA'NIN KURUCU MECLİSİ

Cunta tarafından 26.9.1981 de kabul edilen 2485 sayılı "Kurucu Meclis hakkında kanun" a göre:

"1. Kurucu Meclis, Milli Güvenlik Konseyi ile (yani bugünkü 5 kişilik faşist cunta!) kuruluş, görev ve yetkileri bu kanunla belirtilen Danışma Meclisinden oluşur."

Kanunun üçüncü maddesinde ise "Danışma Meclisi" denen, aslında cuntanın "Evet efendim meclisi" diye adlandırılması daha doğru olan meclisin yapısı hakkında ise şunlar belirtiliyor:

"3. Danışma meclisi aşağıdaki maddeler de belirtilen usul ve esaslara göre her ilin teklif ettiği adaylar arasından MİLLİ GÜVENLİK KONSEYİNCE SEÇİLEN 120 ÜYE İLE, MİLLİ GÜVENLİK KONSEYİNCE DOĞRUDAN DOĞRUYA SEÇİLEN 40 ÜYE OLMAK ÜZERE 160 ÜYEDEN OLUŞUR."

Devamı 2. sayfada

12 EYLÜL FAŞİST ASKERİ CUNTASININ 1.YILDÖNÜMÜ HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ ÖNÜNDEKİ ENGELLER YIKILMALIDIR!

Faşist cuntanın iş başına gelmesinden bu yana, yurtdışında çeşitli devrimci örgütler, çeşitli eylemlerle faşist cuntayı teşhir etmeye çalıştılar ve çalışmaktalar. Bu eylemler 12 Eylül 1981 de askeri faşist cuntanın iş başına gelişinin 1.yıldönümünde daha da fazla önem kazanacaktır. Bu eylemler için ATIF gibi, diğer devrimci örgütler de çalışma yürütmekte idiler. Eylem birliği toplantıları planladığımız Temmuz ayı başında "Türkei Komite"lerin-Batı Almanya çapında yaptıkları bir toplantının kararı gereği- yaptıkları çağrıyı aldık. Çağrı, çok renkli, kendine sol-devrimciyim diyen bir dizi Alman ve Türküyelili örgütü içermekteydi. Troçkistlerden sosyal faşistlere, FİDEF'ten HBF(Aydınlık) ye kadar bir dizi karşı devrimciler de çağrılanların içindeydiler. Ancak bir dizi devrim saflarında değerlendirdiğimiz örgütün bu toplantıya katılacaklarını düşündüğümüzden bu toplantıya katılmadık. Nitekim toplantıya, dışımızda Dev-Sol, Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu, BİDF ve sahte ATIF'ten temsilciler katılmışlardır.

Toplantı çağrısı yapan "Türkei Komite"den bir kişinin konuşması ile başladı. Konuşmada 12 Eylül 1981 in Cumartesi gününe denk geldiği ve bu yüzden bir yürüyüş yapılması gerektiği belirtildi. Türkiye'de demokratlara, sendikacılara, devrimcilere baskı yapıldığı, bunu Alman işçilerine, kamuoyuna duyurabilmek için ortak eylem yapılmasının gerekli olduğu, bunun için de ideolojik ayrılıkların bir kenara itilmesinin gerektiği, eyleme katılacak örgütlerin birbirlerini hedef alan bildiri, vs. dağıtmamaları gerektiği anlatıldı. Ortak eylem için bir eylem komitesi kurulacağı ve bildiri, afiş, vb. işlerin bu komite tarafından yönlendirilmesi gerektiği belirtildi. Konuşmacı, çağrıya uyup

gelen örgütlerin, böyle bir eyleme katılıp, katılmayacaklarını sırayla belirtmelerini istedi.

Dev-Sol, önce Türküyelili örgütlerin bir araya gelmesini ve bu çağrının Dev-Yol'un önderliğinde olduğunu, yoksa böyle bir eylem düşüncesini olumlu bulduklarını belirtti. Bir dizi Alman grubu (Troçkistler de dahil) FİDEF, Yol(Türk Troçkistleri KSD, çağrıyı olumlu bulduklarını, şartsız olarak kabul edeceklerini ve eyleme birlik-propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesinin sakat olduğunu söyledi. Bu gidişatı, ilk bozan biz olduk. Tavrımız, çağrıda ve toplantıya katılanların içinde bir dizi karşı-devrimci grubun olduğu ve bunlarla bizim ortak hiç bir yanımızın olmadığı, bu yüzden ortak bir komitenin

Devamı 2. sayfada

ATIF'IN EYLEM BİRLİĞİ ANLAYIŞI ÜZERİNE

12 Eylül faşist darbesinin 1.yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde, devrimci çevreler arasında en çok sözü edilen konu hiç kuşkusuz ki; devrimci gruplar arasındaki eylem birliği sorunudur. Her grup 1.yıldönümünde faşist cuntayı teşhir etmek için eylem birliği çağrılarını yapmakta ve ortaya platformlar sürmektedir. Çeşitli nedenlerden dolayı bir türlü doğru dürüst sağlanamayan eylem birliğinin gerçekleşmesinde, kendi dışındaki grupları suçlamaktadır. Halkın devrimcilerin eylem birliğine olan özlemine hitap edip, onu bu alanda kendi saflarına çekmeye çalışmaktadır.

Biz, ATIF olarak şimdiye kadar, gerek "Mücadele" gazetesinin çeşitli sayılarında olsun, gerekse de çeşitli bildirilerde bu konudaki görüşlerimizi anlatmaya çalıştık.

Bu yazıyla, hem eylem birliği anlayışımızı kısaca bir kez daha dile getirmeyi, hem de kendi dışındaki herkesi eylem birliğine düşman olmakla suçlayan bazı devrimci grupların anlayışlarına ve pratikteki davranışlarına değinmek istiyoruz. Bu arada değinmek istediğimiz bir nokta da; özellikle ATIF'e yönelen "sekterlik" suçlaması.

Devamı 2. sayfada

Evet, işte kendine "Milli Güvenlik Konseyi" adını takan faşist askeri cuntanın "gerçek Demokrasi" anlayışının şahası: Bir "Kurucu Meclis" kurulacak. Ne de olsa "demokratiz" ! demokrasiden yanayız. Onun için "Kurucu Meclis" lazımdır! Kimden oluşacak bu "Kurucu Meclis"? Cunta artı Da-nışma Meclisinden! Demokrasilerde(!) hele hele bizdeki gibi daha başında sef tipi demokrasi karikatürlerinde -meclislerde cuntaların yer alması ve demokrasiyi "kontrol etmesi" olağandır. Kusununa ba-kılmamalıdır! O kadar kusur kadı kızında da bulunur. Hem de "Kurucu Meclis" sadece cuntadan oluşmuyor. Bir de Danışma Meclisi var. Onun kuruluşu bir başka alem: Cunta önce kendini Kurucu Meclise atamakla yetinmiyor. Ne olur ne olmaz! Demokrasiyi garanti altına almak için bir de "Danışma Meclisi" kuruyor. O meclis de 160 kişiden oluşuyor. Bu 160 kişiden kırkını "Milli Güvenlik Konseyi" (yani cunta) doğru-dan doğruya seçiyor (yani tayin ediyor). Eh o kadar olması lazım. Ne de olsa cunta büyük fedakarlıklarla demokrasiyi kurtardı. Kurulacak bir meclisin dörtte biri kadarını tayin etmesi hakkıdır. Anasından emdiği süt gibi helal addedilmelidir. Geriye 120 üye kalır. Onlar nasıl seçilecek? Onlar mı? Onlar gayette demokratik seçilecekler. Her ilden kaç üye gireceği zaten 2485 sayılı kanunla tespit edilmiş. Buna göre İstanbul 9, Ankara 8, İzmir 5, Konya 4, Adana 4, Bursa 3, Samsun 3, Zonguldak 3, Afyon, Antalya, Aydın, Balıkesir, Çorum, Denizli, Diyarbakır, Erzurum, Gaziantep, Hatay, İçel, Kars, Kayseri, Kocaeli, Malatya, Manisa, K. Maraş, Ordu, Sivas, Tokat, Trabzon, Urfa ikişer üye, diğer iller birer üye gönderecek. Şimdi gayet demokratik olabilmesi için, daha önce cunta tarafından illerin yönetimine tayin edilmiş bulunan, cuntanın valileri cuntaya, kendi illerinin göndereceği üye sayısının 3 katı adayı sunacaklar. Böylece cuntanın güveninikazanmış ve cunta tarafından tayin edilmiş valilerin güvenini kazanmış, ve onlar tarafından tayin edilen toplam 360 isimlik liste cuntaya gelecek. Ve cunta da demokratik seçimle; bütün Türkiye'nin gözbebeği bu vatan evlatları arasından 240 tanesini eleyecek. Böylece Danışma Meclisinin eksik olan 120 kişisi de gayetle demokratik bir biçimde seçilmiş (yani cunta tarafından tayin edilmiş) olacaktır. Bu kadar sağlam kazığı bağlanmış "demokratik seçimler"den cuntaya muhalif herhangi bir Danışma Meclisi üyesinin çıkması gerçekten mucize olur. Hoş bu mucize gerçekleşse de değişecek bir şey yoktur; çünkü kanunun devamında son sözün "Milli Güvenlik Konseyi"nde olduğu bir kez daha bütün açıklığıyla belirtilmektedir.

Cuntanın "Demokrasiye atılan ilk adım" olarak reklamını yaptığı "kurucu Meclis" cuntanın emirlerini yerine getiren bir kurucu meclis olacaktır. Kurucu Meclis hakkında çıkarılan kanun bunu açıkça göstermektedir.

HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ ÖNÜNDEKİ ENGELLER YIKILMALIDIR- Baştarafı 1. sayfada

ve ortak bir platformun mümkün olmadığı; böyle bir eylemin ancak propaganda ve ajitasyon serbestliği temelinde bir eylem birliği olabileceği, şeklinde oldu. Bizden sonra söz alan dHB, HK, DİDF, dHY hemen aynı tavrı takindılar. Bazı Kürt milliyetçisi -sosyal faşist- akımlar ve Alman grupları da "ortak eylem" doğru bulduklarını açıkladılar. Sonra Dev-Yol'dan temsilci, Türkiye devrimci hareketinin bölünmüşlüğü konusunda "çok bilimsel bir konuşma" yaptı ve "iki blokun"(ona göre "Moskova yanlıları"/"Çin-Arnavutluk yanlıları") birleşmesi gerekliliğini vurguladı. Alman kitlesine birlik içinde olduğumuzu gösterebilmek için ortak eylem yapılmasının "önemini" vurguladı. Diğer "Türkei Komite" lerde aynı tavrı takindılar. Bu arada konuşan "ATİF" temsilcisi(böyle bir toplantıda) kendilerinin gerçek ATİF temsilcisi olduğunu ve bizleri kastederek bunlar ATİF adına konuşamazlar dedikten sonra, ama isterlerse eyleme katılabilirler, buna karşı değiliz dedi. Eylem konusunda, eylem birliğinden yana olduklarını belirtti.

Bundan sonra kısa süre eylemde birlik-propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi üzerine tartışıldı. Bir iki Alman grubu da buna meyil gösterince, toplantının gidişatı hakkında oylama önerildi. Bu öneriye göre, toplantıda 1-platformun içeriği konusunda 2-propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi üzerine tartışılıp tartışılmaması için oylama yapılacaktı. Oylama sonucu böyle bir tartışma açılmadı ve toplantı 25 Temmuz ertelendi. (Bu toplantı hakkında daha sonra bilgi verilecektir)

Bu toplantının dağılımında HK; Dev-Sol Partizan(P), Bolşevik Partizan(BP) ve dHB'ye eylem birliği toplantısı önerdi. Bu çağrıyı olumlu bulan P, BP, dHB ve EP ile dHB'nin çağıracağı dHY toplantıya katıldılar. Böyle bir toplantı "Türkei Komitesi" lerin ilkesizce, ne idüğü belirsiz

Kurucu Meclisin görevleri de 2485 sayılı kanunla tespit ediliyor. Buna göre Kurucu Meclis Yeni Anayasayı ve Yeni Siyasi

Partiler Kanununu hazırlayacak ve Milli Güvenlik Konseyi tarafından saptanacak bir tarihte yapılacak Genel Seçimlerle TBMM kurulup fiilen görevi başlayınca kadar yasama görevlerini (yani meclisin ve senatonun görevini) yerine getirecek. Aynı kanunda, Kurucu Meclisin aldığı tüm kararların, yaptığı tüm kanunların ancak Milli Güvenlik Konseyinin onayı ile yürürlüğe gireceği; Milli Güvenlik Konseyinin kanunları istediği gibi değiştirme yetkisi olduğu belirtilerek; Kurucu Meclisin gerçekte bir "göstermelik" meclis olduğu; göz boyama meclisi olduğu bir kez daha ispatlanıyor.

Kurucu Meclisin kurulması ile, cunta'nın yetkileri hiçbir şekilde kısıtlanamamaktadır. Cunta yalnızca biraz daha demokratik görünüp, şekli demokrasiye "gönül bağlayanların" yüreklerine su serpmek için kendine güvendiği kişilerden bir Danışma Meclisi kurmuştur. Buna demokrasiye atılan bir adım demek için, ya cunta gibi yüzsüz, ya da ehmak olmak gerekir.

Şimdi ülkemizde hakim sınıfların boyalı basınında kalem oynatan bir dizi "demokrasi" kahramanı, cuntanın verdiği sözü tuttuğunu, demokrasiye giden yolda bir adım attığını söyleyerek cuntayı övüyor. Ama, danışma meclisine 11 Eylül 1980 de bir siyasi partiye üye olanların alınmamasını da kıyasından kögesinden eleştiriyor. Bunun "hata" olduğunu, demokrasiye gölge düşürdüğünü vb. söylüyor. Bu sahte demokrasi savunucularını rahatsız eden tek şey -onlara göre demokrasiye gölge düşüren tek şey- işte budur! 11 Eylülde herhangi bir siyasi partiye üye olanların -onların sözünü ettiği tabii basit üyeler değil; hakim sınıflara yıllarca hizmet vermiş parti yönetici kadrolarıdır- cuntanın meclisinde yer alması hakkının elinden alınması! Yani onlara da bu hak tanınmış olsa, herşey günlük güneşlik olacak, kurulu meclis demokratik olacak, demokrasi kirlenmemiş olacak! Demokrasi kavramının bu kadar bayağılaştırılması, bu kadar ayağa düşmesi az görülür!

Cunta bugün sağlamca yerine oturmuş görünmektedir. Ama bu görünüş aldatıcıdır. Bugün güçlü görünen ve çıkardığı kanunlarla da bu güçlülüğünü ispatlamaya çalışan cunta gerçekte koftur. Gerçekte güçlü olan, bugün geçici bir sessizlik ve bekleme içine girmiş olan emekçi yığınardır. Türkiye'de son söz, işçi sınıfı önderliğinde örgütlü emekçi yığınlar söyleyecek, hakim sınıfların faşist diktatörlüğü hangi maskeyi taşırsa taşıсын, er geç demokratik halk devrimi ile yıkılacaktır.

H. Gelen

du. BP temsilcisi, HK/dHY ikileminde, ortak platformda HK ile imza atacağını, bu nu eylemin en geniş kitleye hitap etmesi açısından yapacağını, fakat HK nun eylem birliğini baltalayan bu tavrı ile ilgili olarak platformda bir açıklama yapacağını belirtti. . P temsilcisi ise, HK nu dHY sorununda taviz verilmemesini anlattı. ancak konuşmasının devamında kendilerinin BP ile sorunlarının olduğunu anlattı. dHB temsilcisi P'nin tavrının eylem birliğini engelleme tavrı olduğunu belirtti. Tartışmaların bu düzeyde sürdüğü bir sırada söz alan P temsilcisi, dHB ve HK na kendileri ve BP arasında bir tercih yapmaları gerekliliğini, kendilerinin BP ile ortak platforma imza atmalarının mümkün olmadığını, çünkü BP'nin "Türkiye'de sınıf mücahesinden kopuk, yurtdışında az sayıda, küçük bir grup" olduğunu belirtti. Bu durumda, HK ve dHB, P'i eleştirirler, fakat P ile ortak platformu imzalayacaklarını belirttiler. Böylece BP, ve dHY, ortak eylemden dışlanmış oldular. HK ve P eylem birliğini bozucu tavırlar içindedirler. P'nin bu tavrı BP'dan arkadaşları tehditi ile, onlara karşı şiddet kullanması ile uyum içindedirler. Onun "taktik" diye adlandırdığı şey, devrimci kitlelerin birbirine yaklaşmasını engellemek, doğrularından kaçmak demektir. P'nin geçmiş ile bugünü arasındaki uçurum gittikçe büyümektedir. Eylem birliğinin en gerekli olduğu günümüzde, böylesine sorumsuzca tavırlar, kimlere hizmet edecektir?

Ortaya çıkan bu olumsuz duruma rağmen, eylemde birlik-propaganda ve ajitasyon ilkesi temelinde, düzenlenen eylemlere katılmamızın önünde hiç bir engel yoktur. O halde tüm arkadaşlarımız, daha şimdiden 12 Eylül 1981 de yapılacak yürüyüş ve öncesindeki eylemlere hazırlanmalıdır ve devrimci örgütleri eylem birliğine zorlamalıdır.

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA !

EYLEM BİRLİĞİ- Baştarafı 1. sayfada

ATİF, kurulduğundan bu yana, halk güçleri arasındaki eylem birliğini savundu ve bunu elinden geldiğince hayata uygulamaya çalıştı. Burada baştan itibaren, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini uygulamaya çalıştı. ATİF'in ortaya atıp hayata geçirdiği bu ilkeye daha sonra devrimci gruplar içinde bazıları da sahip çıkar gözüktüler. Diğer bir kısım devrimci gruplar ise baştan beri bu ilkeye karşı çıktılar. Bunların gerekçesi, böyle bir ilkenin eylem birliğini zedeleyeceği, halka devrimcilerin birlik olmadığı şeklinde bir anlayış yayacağı idi.

Bizim eylem birliğinden anladığımız, somut bir hedefe yönelik olarak, belli bir amaca varmak için çeşitli halk güçlerinin bir araya gelmesidir. Bu konuda buraya kadar hemen herkes bizimle aynı fikirdedir. Sorun bu noktadan itibaren başlamaktadır.

Bu güçler, nasıl, hangi temelde bir araya geleceklerdir?

Surası bilinen bir gerçektir ki; Türkiye'de hiç bir grup, hiç bir siyasi hareket halk güçlerini tümüyle sürükleyip götürcek durumda değildir. Devrimci güçler arasında tam bir kaos hakimdir. Kimse kim senin ne dediğini bilmemekte, öğrenmeye de çabalamamaktadır. Halk kitleleri de, devrimciler arasında görüş ayrılıklarının olduğunu bilmekte ama kimin ne görüşte olduğunu bilmemektedir. Bütün gruplar proletarya adına ortaya çıkmakta, herkes halka önderlik etme iddiasında bulunmaktadır. Türkiye gibi grup enflasyonunu yoğun olduğu, halk güçlerinin bölük pörçük olduğu bir ülkede ve bunun yurtdışında olduğu gibi yansıdığı bir ortamda ne yapmak gerekir?

Hele hele birinin ak dediğine, öbürünün-onunla aynı çizgiye düşmemek için(!)-kara dediği Marksizm-Leninizm adına, Marksizm-Leninizmin içişi edildiği bir ortamda yapılması gereken nedir?

Bu soruya bizim vereceğimiz cevap oldukça kısa ve nettir.: Birleşebilecek bütün konularda birleşmek; birleşilmediği ve artık ilkelerin söz konusu olduğu noktadan itibaren propaganda ve ajitasyonda serbestlik.

Bugün bütün devrimci gruplar, cuntaya karşı mücadelenin, onu teşhir etmenin gerekliliğinden söz etmektedirler. Ancak mücadele biçimleri ve teşhir yöntemleri konusunda aralarında görüş ayrılıkları vardır.

Örneğin ATİF'in de dâhil olduğu bazı devrimci gruplar cuntayı faşist olarak nitelerken, bir KSD cuntanın faşist olmadığını söylemektedir. Yine ATİF, özellikle Batı Almanya şartlarında, cuntanın baş destekçilerinden biri olan Batı Alman emperyalizminin teşhirine özel bir önem verilmesi gerektiğini söylerken, başta Dev-Yol(DY) ve Halkın Kurtuluşu(HK) olmak Devamı 8. sayfada

ATIF'DEN VE DERNEKLERDEN HABERLER

KIŞKIRTICILIK HAKİM SINIFLARA YARAR

ATIF içinde hizipçilik yapıp, ATIF 4. Genel Kurulunda ATIF'ten atılan gruba mensup kişiler birçok yerlerde provokatif eylem ve davranışlarını sürdürüyorlar.

Bunların başını çekenler, her yerde ATIF taraftarı devrimcilere karşı şiddet kullanmanın yanlış olmadığını açıklıyorlar. ATIF taraftarı devrimcilerle, hizip taraftarlarının yanına geldikleri her alanda, hizip şeflerinin tabanda yarattıkları düşmanlık sonucu hava derhal gerginleşiyor; kavga ATIF taraftarı devrimcilerin devrimci sorumlulukları sonucu, geri çekilmesi sonucu engellenebiliyor.

Yine hizipçi şeflerin kışkırtması ve örgütlemesi sonucu yer yer bazı devrimcilere karşı şiddet eylemlerine girişiliyor.

Bazı devrimcilere karşı fiili saldırılar düzenleniyor, evler basılıyor, yollarda kişiler çevrilip tehdit ediliyor vs. Bütün bunlar devrimci tavır ve eylemler değildir. Bu eylemler, devrimciler arasında eylem birliğinin en acil olduğu böyle bir ortamda, eylem birliği ve tartışma imkanlarını ortadan kaldıran, hakim sınıflara devrimciler üzerine saldırma fırsatı ve -ren, örgütsüz kitleyi devrimden, devrimcilerden uzak durmaya iten karşı devrimci nitelikli eylemlerdir.

Bu eylemleri kışkırtanları ve bu eylemlere katılanları bir kez daha uyarmayı devrimci bir görev biliyoruz.

Bu eylemleri düzenleyenler, bu eylemlerin bütün sonuçlarının sorumluluğunu taşıyacaklardır.

Mücadele Yazı Kurulu

HEILBRONN

18/19.6.81'de ATIF 4. Genel Kurulunun derneğimizde yapılacağı bir mektupla üye derneklere bildirilmişti. Aynı mektupta dernek YK'larına ATIF'e olan üye aidatları, yayın borçları vs. tespit ettikleri delegelerle beraberinde getirmeleri özellikle belirterek bir çağrı yapılmıştı. Daha dün kadar ATIF disiplinini tanımayanlar kendi kafalarından oluşturdukları "ATIF"i bir tarafa atarak, ATIF YK'nun çağrısını "kabullendiler". Almanya çapında topladıkları 200 civarında kitleyi, 18.6.81 günü sabah saat 6 dan itibaren Dernek salonu -nun kapısının önünde toplanmaya başladılar. ATIF YK, delegelerin tek tek borçlarını ödeyerek içeri girebileceklerini belirtti. ATIF YK'nun disiplinini tanımayan derneklerin delegeleri, borçlarının olmadığını ve ne pahasına olursa olsun GK'ya katılmaklarını belirttiler. ATIF YK'nun uyarılarına kulak asmayan, zorla içeri girme pahasına görevlileri itip kakmaya başlayan ve gittikçe sabırsızlanan 200 kadar kitlenin sinir gerginliğinden faydalanmak isteyen Almanya çapında hizip elebaşısı, sempatanlarına hitaben "Bu barikatlar (kast edilen ordnerlerdir) bize vız gelir ne pahasına olursa olsun içeri gireceğiz" diyerek kitlelerini ordnerlere saldırttı. Görevlileri tutup dövmeye başladılar. Camları kapıları sandalye ve masaları kırıp geçirdiler. Bunun yanında küfürler edildi.

Polis bizden bu olayı çıkartanların kimliklerini istedi, bizde hiç birini tanımadığımızı söyledik; bunun üzerine derneğimizde bu toplantının yapılması, polis tarafından iptal edildi. ATIF YK ve delegeler birlikte Pforzheim İçiş derneğine gidildi. Burada bütün zorluklara, bütün saldırılara rağmen 4. Genel Kurul zaferle sonuçlandı. Peki bu olaylardan daha önce hangi gerilla savaşları(!) ve işgaller oldu bunları da kısaca anlatalım. 17.6.81'de Pforzheim'da, Partizan sempatanı bir kişinin düğünü vardı ve bu düğünün organizasyonu Pforzheim derneğine verilmişti. Yine çeşitli yerlerden toplanan halk savaşçıları(!) düğündeki görevli arkadaşlara saldırarak küfür ettiler.

Diğer yandan 21.6.81 pazar günü saat 12.00-13.00 arası Almanya'da hizip elebaşısı önderliğinde, çeşitli yerlerden toplanan "gerillalar" diğer şehirlerden gelenleri çeşitli köşe başlarına bırakarak "Her hangi bir müdahaleyi etkisiz hale getirmek için(!)" Heilbronn içersinde topladıklarını derneğin önünde bekleyen bir arkadaşımızı etkisiz hale getirerek, 18.6.81 tarihinde tahrip ettikleri kırık pencereden, çevrede oturanların bakışları altında dernek salonuna giriyorlar, içeride selona açılan kapıyı açıyorlar. İlk işleri duvar gazetesindeki yazıları indirmek, GDS'e ait afişleri kaldırmak Yönetim Kurulu odasına anahtar uydurarak çeşitli eşyalara "el." koymak oluyor. Dernek önünde etkisiz hale getirdikleri arkadaş, durumu arkadaşlara haberdar etti. Bizler bir yerde toplanarak ne yapmamız gerektiği konusunda tartıştık ve demokratik olarak şu görüş birliğine vardık.

1) Derneğin işgaline sessiz kalmak, derneği hizipçilere teslim etmek/(ki bu hem teslimiyetçilik olacak, hem de kimsenin yapamayacağı bir şeydi)
2) Tüm arkadaşları toplayıp, işgalcileri dernekten çıkarmaya zorlamak (Bunun sonucu her iki taraftan kan dökmeye, her iki taraftan tutuklanmaya götürecekti.)
3) Ev sahibine haber vermek (bu seçenek de polise durumu aksettirmeyi polis vasıtasıyla derneğin boşaltılmasını zorunlu kılıyordu.

Bizim aramızda üçüncü seçenek bizim a-

çımızdan en doğrusu olarak kabul edildi. Çünkü bu yolla hem iki devrimci grup arasında kan dökülmesini önlemiş hem de hizipçilerin provokasyonuna gelmeyecek, Alman polislerinin gereksiz tutuklamasına meydan verilmemiş, hem de hizipçilerin hazyul anlayışlarının önüne geçilmiş olacaktı. Önce dernek Yönetim Kurulundan iki arkadaş temsilci olarak seçildi, hizip elebaşlarına bu kararları bildirmek için görevlendirildi. Hizip elebaşlarının cevabı şu oldu "Bu dernek bizimdir, bizi buradan hiç kimse çıkaramaz. Daha size göstereceğiz var" Arkadaşlarımızı yüz üstü geri gönderdiler. Bir saat sonra temsilcileri yine gönderdik. Kendilerine 15 dakikalık zaman tanıdık ve üç seçeneği tekrarladık. Verdikleri cevap yine ne pahasına olursa olsun derneği terk etmeyecekleri oldu. Ve biz doğru bulduğumuz üçüncü seçeneğe baş vurmak zorunda kaldık. Durum ev sahibine ve polise aktarıldı. Polisin derneğe gelmesiyle, ev sahibinin ve dernek başkanının görüşünü alarak işgalcileri tek tek dernekten çıkardık. (...)

Arkadaşlar, son gelişen olayları kısaca ortaya koymaya çalıştık. Yazımızı okuyan arkadaşlar özellikle dernek işgal etme olayında, genelde diğer olaylarda çeşitli hataların tespiti için yazdığımızı okuyabilirler, eleştirtilerini konularda alternatifleri de koymaları gerekir. (...)

HAMBURG

HIZIP ŞEFLERİ GERÇEKLERİ KARARTAMAZ !

ATIF saflarında uzun süreden bu yana var olan çelişmeler yüksek boyutlara ulaştı. Ben bu yazıda esas olarak hizipçilerin belirleyici özelliklerinden birisi olan yalancılıklarına bir kaç örnek vereceğim. Söz konusu örnekleri açıklamaya geçmeden önce hizipçilerin Mayıs ayında çıkardıkları "Mücadele"(!) gazetesinde yalancılık, vs. ile ilgili söyledikleri şeylere kısaca bir bakalım:

"Bu bir avuç bozguncunun ve bölücünün önderliğinde çıkarılan Mücadele gazetesi, ATIF kitlelerinin %90 ı tarafından reddedilmiş ve dağıtılmamıştır... Ya Mücadele gazetesi bu Yönetim kuruluna bırakılacak, dedikodu, yalan, tahrifatlı bilgilere borazan görevini yerine getirecek, böylece esas görevi olan kitleleri eğitime, örgütlemeye yerine bölücü, dedikodu ve tahrifatlı bilgilerin gazetesi olacaktı... 54. sayı -dan sonra çıkan gazeteler esas olarak bölücü, dedikoducu (abç) bozguncu ve tahrifatçı bilgilerin borazanı olmuş, ATIF kitlelerinin %90 ının iradesini hiçe sayarak bir avuç azınlığın ATIF'ı parçalama faaliyetlerinin aracı haline gelmiştir.(abç)" (Hizipçilerin "Mücadele"si, sayı:55, s.2)

Görüldüğü gibi bu yazıyı yazan arkadaşlar, yalancılığın, tahrifatlı bilgi vermenin, bölücülüğün, vs. yüzde yüz düşmanı olduklarını avazları çıktığı kadar bağırarak dünya aleme ilan ediyorlar. Yukarıdaki alıntıyı okuyunca biz hizipçilerin gerçeklerin dostu, taraftarı olduklarını bir an için düşünmemek elden değil. Yazdıkları o güzelim sözcüklerin ne derece gerçekten sahibi olup olmadıklarını bir düşünmeye kalkınca bizim hizipçilerin söyledikleri ile yaptıklarının hiç de aynı olmadığını görmek oldukça kolay ve basittir. Bir insanın veya teşkilatın kendi içinde tutarlı olup olmadığını ölçen en temel kıstas, o insanın veya teşkilatın sözü ile pratiğinin aynı olup olmadığıdır. Halkımı-

zın deyimi ile "sözü ayrı, izi ayrı" olanlar, iki yüzlü ve yalancılardır. İşte bizim hizip de özü ayrı sözü ayrı olanlar kategorisindedir.

Şimdi hizibin söylediklerinin doğru olup olmadığını kısaca gözden geçirelim : A) "Mücadele" gazetesi (ATIF Yönetim Kurulu denetiminde çıkan) ATIF kitlelerinin %90 ını temsil etmiyormuş. Bu iddianın sahiplerinin gözleri kör değilse, bu iddianın sahipleri devrimci dürüstlükten hiçmi hiç nasibini alamamış birer zavallı küçük burjuva entellektüelleridir. ATIF Yönetim Kurulunun önderliğinde çıkan Mücadele gazetesi, ATIF kitlelerinin yüzde otuz beşinin başına bastığı bir gazetedir. Bu gerçeği pratik eylemler kanıtlamıştır. Bundan sonra da kanıtlayacaktır.

B) Bizim hizip diyor ki: "55. sayı ATIF'ı parçalamanın bir aracı haline getirilmiştir" Hizibin bu söylediği gerçekten doğru kabul edilirse, ATIF'in Nisan ayına kadar irade birliğine, vs. sahip olduğunu ancak Nisan ayında çıkan gazetenin ATIF'ı parçaladığını söylemeliyiz. Peki gerçek durum böyle mi? Hayır! Gerçek durum; 17 Şubat tarihlerinde bir devrimci teşkilat saflarında ideolojik temellere dayanan bir ayrılık doğmuştur. Bu ayrılığın doğmasına temel teşkil eden hizipçiler, söz konusu faaliyetlerini ATIF saflarına da başlatmışlardır. ATIF'in bir çok derneğini hizipçi faaliyetleri için birer kaldıraç olarak kullanmışlardır. Hakim oldukları her alanda ATIF Yönetim Kurulunu tanımayarak, onun disiplinini, vs. red ederek bozguncu faaliyetlerini sürdürmüşlerdir. 17 Şubattan 28 Şubata kadar ATIF Yönetim Kurulu bu unsurları ikna etmek için uğraşmıştır. Ancak bütün bu samimi ve devrimci girişimler sonuçsuz kalmıştır. Bunun üzerine 28.2.1981 tarihli ATIF başkanı adına bir genelge yayınlamıştır. "Bu genelgede bir dizi hatalar, vs. vardı." Esas olarak doğru bir öz taşıyan bu genelge ayrılığın iyice su yüzüne çıktığı bir sırada yayınlamıştır. Bu genelge ATIF'ı bölmek için bir girişim, vs. asla ve asla gösterilemez. Bu genelge hizipçi ve bölücülerin dolu dizgin gidişine bir son vermek için atılan bir adımdır. Yoksa hizipçilerin söylediği gibi :

"Bilindiği gibi ATIF içinde ATIF başkanı'nın 28.2.1981 tarihli genelgesi ile yaratılan kargaşalık, bugün bu genelge sahiplerinin giderek çok açık bir şekilde bozgunculuga ve bölücülüğe itmiştir." (Hizipçilerin "Mücadele"si, sayı:55, s.1) değildir. Hizip şefleri utanmazcasına yalan ve demagojiyi kendilerine siper ediniyorlar. Ama bu çabaları boşunadır. Durum bu kadar açıkken hizip şeflerinin ATIF saflarındaki ayrılığı 28.2.1981 tarihli genelgeye ve Nisan ayında çıkan "Mücadele" 55. sayıya bağlamalarında amaç nedir? Hizipçilerin bir tek amacı vardır. O da kendi kariyerlerini korumaktır. İşte bunun için yalana ve tahrifatlı bilgilere denize düşenin yılanı sarılması gibi sarılıyorlar.

C) Hizipçiler ATIF'in çıkardığı 55. sayının yalana dolana dayanan bilgilerle dolu olduğunu, kitleleri eğitim amacını gütmeye, vs. söylüyorlar. Hizipçilerin bu iddialarını çürütmeyi "Mücadele" 55. sayı da yayınlanan belgelerin doğruluklarını tek tek ispatlamakla yapmayacağım. Çünkü bu görev, ATIF Yönetim Kurulu ve Mücadele Yazı Kurulu tarafından esas olarak yerine getirilmiştir. Ben esas olarak hizipçilerin kendi çıkardıkları gazetenin yalan dolan ve tahrifatlı bilgilere dayandığını ispatlayacağım.

Yukarıda kısaca üzerinde durduğum iki konu dışında bir kaç örnek daha verelim: Örneğin bu yıl yapılan 1 Mayıs eylemlerine ATIF saflarındaki katılım geçen yıla oranla %100 bir düşüş göstermesine rağmen bizim hizipçiler, kendi bloklarına ATIF bloğu adını vererek, sözkonusu bloklarda yürüyenlerin sayısını oldukça abartmışlardır. Duisburg'da, Frankfurt'ta, Stuttgart'da, vs. verdikleri bilgiler gerçek durumu ortaya koymamaktadır. Bu genel yalancılık politikasını bazı şehirlerde yürüttüğü özele indirgersek, örneğin Hamburg'da şunları görebiliyoruz :

"Bölücü ve bozguncu hizip ise ATIF bloğunun dışında bölgesel (abç) olarak 20 ye yakın kişiyle yürüyerek bozguncu yürüyüşlerini bir defa daha ortaya koydular." (Hizipçilerin "Mücadele"si, sayı:55, s.4)

Bu yazıyı yazanlarla bu sorun üzerine tartışıldığında bize şunları söylediler: "Biz sizin kaç kişi yürüdüğünüzü saymadık tahminen yuvarlak bir rakam verdik." "Biz sizin bölgesel yürüdüğünüzü biliyorduk."

Dil ucuyla yapılan özürün tutarlı bir tavır olmadığını belirtti. Yürüyüş böl-

Devamı 4. sayfada

HAMBURG - Baştarafı 3. sayfada

gesel katılmadığımızı, sadece Hamburg ve Kiel olarak yürüdüğümüzü, katılma oranının ise 20 ye yakın değil, 38 kişi olduğunu belirtti. Kendi saflarının ise 120-130 arası olduğunu, her iki tarafın da sayılarının geçen yıla oranla çok düşük olduğunu söyledik. Örneğin geçen yıl sadece Hamburg'da 275 kişi yürümüştü. Bu yıl, Hamburg-Kiel-Neumünster olarak hizip ve biz toplam olarak 160-170 kadar olduğumuza belirttik. Bu açıklama karşısında hizipçiler herhangi bir itirazda bulunmadılar.

Hizipçilerin şehrimiz hakkında yazdıkları yalanlar sadece bu kadar mı? Hayır. Bakınız, daha nice inciler sıralıyorlar:

"Bu bozguncu ve bölücü hizibin 1-2 taraftarı Hamburg derneğinden (ATİF üyesi) aynı ATİF başkanı gibi onun "atma" "donurma" taktiklerini pratiğe geçirmeye çalışmışlar, fakat kitlenin yüzlerine tükürmesiyle bu taktiklerini uygulayamamışlardır. Olayı çok kısaca aktaralım... Bu kadar büyük şamarı yüzünde hisseden ATİF başkanı kitlenin "yanlış bilgilendirdiğini" ilan etmiş ve 28.3.1981 tarihinde soluğu Hamburg'da almıştı. Yapılan kitle toplantısında ATİF içindeki gelişmeler tartışılmış, ATİF başkanının yazıp kitleye yaydığı dedikodu ve karalama belgelerini mahkum etmişti. Aynı toplantıda hazır bulunan 35 üyeden 33 ü, Genel Kurul lehine oy kullanmışlardı. Daha sonra toplanan Dernek Yönetim Kurulu, 17.4.1981 tarihinde 6 ya 1 ile Genel Kurula gitmeyi kararlaştırmıştı. Ne varki bozguncu ve bölücü hizipçiler, bir iki gün sonra bu karardan vaz geçtiklerini bildiren Genel Kurulu engellemeye çalışmışlardır. Bu kavga kaçınıkları (abç) bununla da kalmadılar. Üste ilk ATİF başkanından aldıkları taktiklerle Yönetim Kurulu üyesi üç kişiyi attıklarını ilan ettiler. Daha sonra bu "kararı" bozan Denetim Kurulunu da attıklarını söylediler. (abç) Tipki ATİF başkanının yöntemi." (Hizipçilerin "Mücadele"si, sayı 55, s.10)

Şimdi bizim bu kahraman hizipçilerimizin iddialarının ne derece doğru olup olmadığını inceleyelim:

A) Hamburg'da hizipçilerin deyimi ile biz bir iki kişi değiliz. Dernek üyelerinin %30 undan fazlayız. Bu birincisi, ikincisi olarak Yönetim Kurulu 17.4.1981 tarihinde Genel Kurula gitmeyi 6 üyenin oy birliği ile aldı. 1 Arkadaş toplantıda hazır değildi. Yönetim Kurulu 17.4.1981 tarihinde Genel Kurula gidelim kararı almasına rağmen hizip taraftarlarına sürekli olarak şu uyarıda bulunuyordu: "Biz Genel Kurulu tüzüğe uydurarak yapmak istemiyoruz. Tüzüğe uyaracak bir dizi arkadaş (ki bunların çoğunluğu hizip saflarında idi) üyelikten çıkarılır. Çünkü bu arkadaşlar uzun süreli aidatlarını ödemişler. 27.3.1981 tarihinde bundan böyle derneğe kimse üye alınmayacak ve üyelikten kimse çıkarılmayacaktır. Kararı var, bu karar uygulanmalıdır. Örneğin ... arkadaşların aidatlarını ödemiş gösteriyorsunuz, bunların makbuzları nerededir? "vs. şeklinde uyarılarda bulunduk. Bizim bu devrimci sorumluluk ve iyi niyetimiz, hizip şefleri tarafından kötüye kullanıldı. 27.3.1981 tarihli karara rağmen Yönetim Kurulu üyesi bir hizipçi, kendi kafasında bir kişiyi derneğe üye kaydettirdi. Yine ... arkadaşların aidatlarını ödediklerine dair makbuz getireceğiz diyenler, makbuz, vs. getirmediler. Üyelik aidatının ödemeyenleri ödemiş, vs. göstererek bildiklerini okudular. Yönetim Kurulunun çoğunluğu tarafından alınan hiç bir karara uymadılar. (Bu dönemde hizibin merkezi şefleri ATİF'i mahkemeye vermişlerdi) İşte bütün bu gelişmeler sonucu Yönetim Kurulu Disiplin Kurulu ve Denetim Kurulunun çoğunluğunu oluşturan biz ATİF'li arkadaşlar Olağanüstü Genel Kurulu tüzüğün maddesine uygun yapacağımızı söyledik ve Olağanüstü Genel Kurulun 2.5.1981 tarihinde yapılmasını Yönetim Kurulu Disiplin Kurulu ve Denetim Kurulunun çoğunluğu olarak karara bağladık. Ancak hizipçiler bu kararı hiçe saydılar. Ve 17.4.1981 de Genel Kurul yaptılar. 2.5.1981 tarihinde "Partizan" toplantısı yaparak Yönetim Kurulu kararını sabote ettiler.

B) Bizim Yönetim Kurulu üyesi üç kişiye görevden aldığımız doğrudur. Bunu hiç bir zaman inkar etmedik. Ancak "Denetim Kurulunu attığımız" tam anlamıyla kuşruklu bir yalandır. Birincisi Denetim Kurulunun çoğunluğu zaten Yönetim Kurulunu tanıyor ve onun disiplinini kabul ediyorlardı. İkincisi, bizzat 17.4.1981 tarihli Genel Kurul kararına ilk itirazı yapan Denetim Kurulu olmuştur. Yine Yönetim Kurulu üyesi üç kişinin Yönetim Kurulundan atılması önerisini getiren de Denetim Kurulunun çoğunluğu olmuştur. Denetim Kurulunun getirdiği bu öneriler, Yönetim Kurulunun çoğunluğu tarafından onaylanmıştır. Yalnızca Denetim Kurulu üyesi bir kişi önce Yönetim Kurulunu tanımadığını belirtmiş, tartışma içinde bu konuda kafasının açık olmadığını, bu sorunu Noter'e gidip konuşacağını belirtmiştir. Bütün bu gelişmele-

rin yazılı belgeleri vardır. Bütün bu gerçeklere rağmen hizip şeflerinin buram buram ter dökerek ortaya attıkları bu kuyruklu yalanlar niye? İşte bu sorunun cevabı hizipçilerin nitelikleri hakkında bize esas bilgiyi verecektir. Bunun bir tek cevabı vardır. Hizip şeflerinin giderek kaybettikleri devrimci dürüstlük ve samimiyettir. Biz bütün bu yalan ve yanlış haberler üzerine şehrimizde hizipçilerle tartıştık. Hizip şefleri yazdıkları bu haberin içinde "doğru olmayan şeylerin var olduğunu" lütfen kabul ettiler. Örneğin, Denetim Kurulunun hiç bir zaman bizim tarafımızdan atılmadığını, aslında kendilerinin de bunu böyle yazmadıklarını, işin içinde daktilo hatasının olduğunu gayet samimi(!) bir şekilde açıkladılar, vs. Biz, bize yaptıkları bu "samimi" niyetlerini gazeteleri "Mücadele"ye yazarlar diye düşündük. Ancak bu düşüncemizin hayal olduğunu 56. sayılarının çıkması ile gördük. Yalancılığın, sahtekarlığın bir numaranı düşmanı olan bizim hizipçiler yazdıkları yalan ve dedikodular hakkında dil ucu ile de olsa gazetelerinde bir özürde bulunmayı hiçmi hiç gerekli görmediler. Yazının başından itibaren kısaca açıklamaya çalıştığım gibi hizipçiler kendilerine esas olarak yalan ve sahtekarlığı temel almaktadırlar.

Batı Almanya genelinde ve şehrimizde hizipçilerin hep bir ağızdan bize karşı söyledikleri meşhur bir türküyü vardır. "Kavga kaçını, dönekler" "Kavga kaçını bürokratlar". Bu türküyü Hamburg ile ilgili yazıyı yazan korkusuz kahramanlar da söylüyorlar. Biz, kimin teorik ve pratik olarak kavga kaçını olduğunu pratiğin kendisinin göstereceğine inanıyoruz. Bugün "bacakları titremeden" Türkiye devriminin zaferi için mücadele ettiğini söyleyen sayısız "kahramanlar" var. İşin ilginç, bu kahramanların bir çoğu, ayrılık öncesi minnetle, rica ile eylemlere katıldığımız insanlardır. Yine işin ilginç bunların bir çoğu Türkiye'nin sıcak mücadelesine dayanamayarak kapağı Avrupa'ya atan insanlar. Halkımızın deyimi ile, bu tür unsurlar, kendi gözlerinin önündeki mertliği görmek istemeyen gözü körlerdir. Gerek tek tek insanlar olarak, gerekse siyasi anlayış olarak kavga kaçını döneklerin kimler olduğunu öntümüzdeki sosyal pratik ispatlayacaktır. Güneşin altında iyi bir yer elde etmek için yaltaklanan gevzelelerin "kavga kaçını" çalgınlıkları onların kursağında kalacaktır.

Bu yazıyla bizim hizip şeflerinin yalancılığın ve bataklığın içinde kulaç atıklarını ispatlamaya çalıştım. Hizip saflarında yürüyen iyi niyetli her arkadaş, kiminle nereye gittiğini iyice düşünmelidir. ATİF bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da devrimci samimiyetini ve gelenegini sürdürülecektir. Buna inancım tamdır. Olayları, tahrifatlı bilgilerle kamu oyuna yansıtmak, yalan söylemek oportünistlerin mesleğidir. Bu oportünist mantığın düşmanı olan ATİF'in yayın organı "Mücadele" gazetesi doğru tutumların ve samimi yaklaşımların sayısız örnekleri ile doludur. Ayakta kalabilmek için yalana dolana başvuranların sonu hüsrandır, mahvoluştur.

Zafer doğrunun ve iyinin yanındadır.
YAŞASIN ATİF!
KAHROLSUN HIZİPÇİ ŞEFLERİN YALAN VE TAHRİFATLARI!

Hamburg'dan bir okuyucu

Augsburg

Augsburg'da ATİF içinde hizipçilik yapmış olanlar, ATİF'e bağlı Augsburg ve Çevresi Türkiye İşçi Gençlik Derneğinden ayrılarak Augsburg Türkiye Halk evi adıyla yeni bir dernek kurmuşlardır.

Augsburg'daki arkadaşlar; hizipçilerin ortaya çıkışlarından bu yana çalışmalarının merkezine oradaki ATİF'lileri ve dolayısıyla da Augsburg ve Çevresi Türkiye İşçi Gençlik Derneğini aldıklarını bildiriyorlar. Hizipçiler en adi propagandalarla kitleyi ATİF'lilere karşı kışkırtmaya gayret ediyorlar. Son olarak 13.7.1981 tarihinde Augsburg Türkiye Halk Evi yöneticileri; ATİF'li Augsburg ve Çevresi Türkiye İşçi Gençlik Derneğine bir yazı vererek ATİF'lilerin Augsburg olayları ile ilgili hesabı kendi derneklerinde kitle önünde vermelerini istemişlerdir. Bilindiği gibi bundan bir yıl kadar önce 17 Haziran 1980 tarihinde Augsburg'da faşistler din maske si altında bir toplantı düzenlemeye kalkmışlar ve ATİF sempatizanlarının buna muhalefeti ile karşılaşmışlardı. Çıkan olaylar esnasında Batı Alman polisi 74 anti-faşisti tutuklamıştı. Augsburg olaylarından sonra tutuklu anti-faşistler maddi ve manevi destek sağlanmaya çalışılmış; bu amaçla açılan bağış kampanyasında toplanan paralar, tutuklulara, ailelerine yardım etmek üzere kullanılmıştı. Bu konuda

geniş bilgi geçen sayı "Mücadele"de (sayı 58) yayınlanan Augsburg Komitesinin ATİF 4.Genel Kuruluna sunmuş olduğu raporda yer almaktadır.

Şimdi, Augsburg'daki hizipçiler bu olayla ve buna paralel açılan bağış kampanyası ile ilgili olarak toplanan paraların nereye gittiği gibi sorularla; paranın eşit dağıtılmadığı gibi iddialarla kitleyi Augsburg'daki ATİF'lilere karşı kışkırtmaya çalışmaktadır. Bu konu üzerine hizipçilerin 13.7.1981 tarihli mektubu elimizde yok. Fakat bu mektuba cevaben yazılan 16.7.1981 tarihli ve Augsburg ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği Yönetim Kurulu imzalı yazıda hizipçilerin ATİF'lileri hangi temelde yıpratmak istedikleri yeterince açık bir şekilde anlatılıyor. Dolayısıyla aşağıda ATİF'lilerin hizipçileri cevabını olduğu gibi aktarmayı doğru bulduk. Umarız bu yazı, kitlelerin kafasını gerçek dışı şeylerle karıştırarak; devrimcilerin eylem birliğini engelleyenlerin; devrimciler arası siyasi tartışma olanacağını ortadan kaldırmaya yönelenlerin yaptıkları işin hiç de devrimci olmadığını ortaya koyar ve devrimciler arası doğru ilişkilerin gelişmesine hizmet eder.

AUGSBURG TÜRKİYE HALK EVİ YÖNETİCİLERİNE

Arkadaşlar,
13.7.1981 tarihli, bizi 18.7.1981 de yapacağınız dedığınız bir toplantıya çağırıyor sunuz.

İlk önce şunu belirtelim ki; devrimci teşkilatların birbirlerinden isteklerini birbirleri hakkındaki iddialarını ya da suçlamalarını, birbirlerini desteklemelerini, vb. konularındaki düşüncelerini yazılı belgelere dayandırmaları çok olumludur ve zorunludur da. Özellikle belgelere güveni olmayanların demagojilerini ve iftira, vs. yönlerini teşhir etmek açısından olumlu ve zorunludur.

Belgeler ortada olmadıktan sonra çözümlenmesi imkansız olan diğer bir konu da devrimcilerin aralarındaki görüş farklılıklarının neler olduğudur.

Devrimciler görüşlerini yazıya dökmek, düşüncelerini belgeleri ile ortaya koymaksızın kalıcı başarılar elde edemezler, kuru sözlerle avuttukları kitleyi kaybetmeleri kaçınılmazdır.

İşte, biz yazınızdaki bu olumlu yönün varlığını göz önüne de alarak yazınızdaki yanlışlarınızı, bildiğiniz meseleleri bilmezlikten gelme tavrınızın ardında yatan niyetin ne olduğunu, bizim hiçbir zaman söylemediğimiz ya da yazmadığımız sözleri neden bize mal ettiğinizi, bizi yani Dernek Yönetim Kurulunu hesap vermekten kaçıyor göstermenizin (hesap defalarca verildiği halde) sizin yüzünüzü nasıl açığa çıkarttığını açıklamaya çalışacağız.

Ayrıca, kendinize bir görev olarak halk arasındaki çelişkilere çözüm bulmayı aldığınızı belirtiyorsunuz ve bu görevden dolayı bizim, Augsburg olayları ile ilgili para hesabını vermemizi istiyorsunuz.

İşte, biz, sizin bu görevi, yani, halk arasındaki çelişkilerin çözülme görevini yerine getirmediğinizi ve getiremeyeceğinizi ortaya koymaya çalışıp, özellikle öz eleştirinin sizlerde eksik olduğunu, işinize nasıl gelirse aynı konu için bugün başka yarın başka konuştunuza dikkat çekeceğiz. Bizi bir dernek olarak görmeyen, bizim bir aile kulübü, aile cuntası olduğumuzu bas bas bağırınların, ne tesadüf gene siz yöneticiyiz diyenlerin olması ve dün aile kulübü ya da cuntası görülen derneğimizin Yönetim Kurulundan bugün özel bir yazı ile bazı şeylerin yapılmasının istenmesi, tutarsız devrimciler olduğunuzu ispatlaması açısından bizleri memnun eder ancak. Ama, kendileri herşeyden hesap isteyenlerin kendi hesaplarını halka vermeyenlerin, halk adına kendini görevli kılmaları ise bizi üzer.

Onun için hesap isteyenlerden bizim de en büyük isteğimiz, hakkımızda en adi lafları edenlerin, bizi cunta görenlerin, bizimle eylem birliği yapılırsa halka ihanet olacağını söyleyenlerin, halkımıza, devrimcilerin silahlarından biri olan özeleştirelin hesabını vermeleridir.

Gelelim asıl isteğiniz hakkındaki düşüncemize:

Arkadaşlar,
Öyle bir savcı pozundasınız ki; yazınızı okuyan ve meselelerden haberi olmayan bir kişi, bu yazıyı yazanların, bu meselelerden hiç haberleri yokmuş, paraların nasıl harcandığını bilmiyormuş zanneder. Ve inanır ki; Augsburg'da bir tane halka yardım evi açılmış, halkın karşılaştığı sorunları hallediyorlarmış, adalet dağıtıyorlarmış.

Ama uzun dönemde gerçekten görür ki; bu yöneticiler, halkın arasındaki çelişkileri çözmek şöyle dursun, zıtlıyorlar,

Devamı 6. sayfada

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ! DEVİRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'DE VERİLEN RAPORDAN...

KADIN İŞÇİLERE -Lenin

Yoldaşlar, Moskova Sovyeti seçimleri, Komünist Partisi'nin işçi sınıfı arasında taban kazandığını gösterir.

Kadın işçiler, seçimlerde daha geniş yer almışlardır. Sovyet hükümeti, kadınları erkeklere göre aşağı duruma, erkekleri de ayrıcalıklı duruma getiren, örneğin çocuklara evlilik dolayısıyla verilen haklar açısından bütün eski, alçakça burjuva kanunlarını tamamen ortadan kaldıran dünyadaki ilk ve tek hükümdür. Sovyet hükümeti, emekçi halkın hükümeti, burjuva cumhuriyetlerinde, hatta en ileri olanlarda bile hala korunan mülkiyet konularındaki erkeklerin bütün ayrıcalıklarını yeni evlilik ve aile üzerindeki kanunların ayrıcalıklarını ortadan kaldıran ilk ve tek hükümdür.

Toprak sahiplerinin, kapitalistlerin ve tüccarların var oldukları yerde, kadınlar kanun önünde bile erkeklerle eşit olmazlar.

Toprak sahiplerinin, kapitalistlerin ya da tüccarların olmadığı ve emekçi halkın hükümetinin bu sömürücülerden yeni bir hayat kurduğu yerde, erkek ve kadınlar kanun önünde eşittir.

Ama bu yetmez. Kanun önünde eşitlik, gerçekte gerekli olan eşitlik değildir.

Biz, kadın için sadece kanun önünde değil, gerçek hayatta da erkek işçiyeye eşit olmasını istiyoruz. Bunun için kadın işçiler, sosyalleştirilmiş işletmelerin ve devletin yönetiminde gittikçe artan bir yer almışlar.

Yönetimde yer alarak, kadınlar çabucak öğrenecek ve erkeklere yetişecekler. Sovyete hem komünist, hem de Partisiz daha fazla kadın seçin. Dürüst oldukları sürece, Parti üyesi olmasalar bile kadın işçiler, çalışmalarını anlamlı ve bilinçli olarak düzenleyebilme yeteneğindedirler. Onları Moskova Sovyeti'ne seçin!

Moskova Sovyeti'ne daha çok kadın işçi yollayın! Moskova proletaryası, zafer için ve kadınların eski haksızlıkları, egri burjuva alçaltıcılığıyla savaşmak için herşeyi yapmaya hazır olduğunu ve herşeyi yaptığını gösterebilir!

Proletarya, kadınların tam özgürlüğünü gerçekleştirmedikleri sürece, kendisi için de tam bir özgürlük kazanamaz.

21 Şubat 1920
Pravda No:40
22 Şubat 1920

Lenin

Toplu Eserler, Cilt 30 (İngilizce baskı)

Geçen sayımızda "klara Zetkin'in Komünist Enternasyonal'de Konuşması" başlığı altında; 1922 yılında Komünist Enternasyonal'de kadınlar arasında komünist çalışma üzerine verilen rapordan bir bölüm yayınlamıştık. Komünist Enternasyonal'in 4. Kongresinde sunulan bu raporda, 1917 de Büyük Ekim Devrimi ile proletaryanın iktidarı ele geçirdiği Sovyetler Birliği'nde kadınlar arasında yapılan çalışma üzerine Smidovitch bilgi veriyor. Smidovitch'in bu konuşmasını aşağıda olduğu gibi aktarıyoruz. :

SMİDOVİTCH -Rusya'da kadın işçiler arasındaki propaganda ve ajitasyon; Komünist Partisinin direktifi altında geri kadın kitlelerine yönelik çalışmada özel metodlar kullanan; özel bölümler tarafından yürütülmektedir. Bu bölümler, Parti Komitelerinin diğer bölümleriyle eşit temelde çalışma yürütürler.

işçi kadın Partinin etkisi altında kaldı.

Sovyet devletinin annelere yardım etmek için imkanlarından geçici olarak yoksun olduğu Yeni Ekonomi Politikasının şimdi ki koşullarında, işçi kadınların faaliyeti kendilerini tam da birlikte çalışma alanında göstermektedir. Petrograd'da 24 bin işçi anne Petrograd Tüketici Kooperatiflerinin bir bölümü olan "Anne ve Çocuk kooperatif derneği içinde örgütlenmiştir. Bu kooperatif derneği hayatın gerekliliklerini uygun fiyatlarda sağlar ve çocuklar için evler kurmayı önerir.

Bu tip kooperatifler bazı şehirlerde ve Pakov ilinin bazı bölgelerinde ve aynı zamanda Komünlerden birinde vardır. 1922

deki Enternasyonal Kadınlar Gününden bu yana İşçi Kadınlar Bölümü kooperatiflere talebe olarak işçi kadın gönderme hakkına sahip oldular. Çalışan bu kadınların belirli bir bölümü şimdiden kooperatif der-

İşçi Kadın Bölümlerinin metodları, işçi kadınların faaliyetlerini; işçi sınıfının talep ve emellerini toplamada pratik görevlerinin başarılmasını yönlendirmeden ibarettir. Çalışan kadınları pratik faaliyete çekme metodu; Komünist Partisinin işçi ve köylü kadın kitleleri arasında etkisini arttırmada büyük katkı yaptı. Her Komünist hücrede işçi kadınlar arasında siyasi ajitasyon yapmakla görevli ve gerçekte kadınların örgütleyicisi olan bir yoldaş vardır. Her iş yerinin işçi kadınları yılda 2 veya 3 kez genel toplantılar da delegelerini seçerler. Bu delegeler sonuçta Parti yönetiminin kadınlar bölümünün delege toplantılarına davet edilirler.

Rusya çapında böyle 70 bin delege vardır. Bu delege toplantıları özünde pratik ve siyasi okullardır. Bu toplantılarda; ekonomi politik sorunlar üzerine raporlar sunulur ve burada kadınlar sosyal faaliyetlerinde ilk teşebbüsleri için teşvik edilirler. Delegeler çeşitli komisyonlarda ve Sovyet inşa organlarında pratik işler için gönderilirler.

Sovyet seçimlerinde; kadın delegelerin çok aktif olduğu; onların seçimlerde yer aldığı ve Komünist adaylar için oy kullanması ve önemli bir bölümünün RKP (Rusya Komünist Partisi) 'e üye olduğu açık bir şekilde görülmüştür.

Rus Komünist Partisinin saflarında 29,773 çalışan kadın vardır. Bu rakam pek dikkate değer bir rakam değildir; fakat Rus Komünist Partisinin bütün üyelerinden muntazaman parti faaliyeti talep ettiği gerçeği göz önüne alınmalıdır.

Sendikalardaki işçi kadınların sayısı yıldan yıla artmaktadır ve şu anda aşağı yukarı 1.5 milyon sendika üyesi vardır.

İşçi kadınların önemli bir bölümü işyeri komitelerinin ve Sendika Yönetim Konseyinin üyeleri durumundadır. Merkezi Sendika Komitelerinin de aynı zamanda kadın üyeleri vardır. Yeni Ekonomi Politika endüstriyel faaliyetin azalmasından dolayı işsizliğe bağlı olarak işçi kadınların dağılmasını engelleme görevini üzerimize yüklemektedir.

İşçi Kadınlar Bölümü bu alanda oldukça fazla enerji harcamaktadırlar. Onların inisiyatifinden ötürü; işsiz kadınların çıkarları için arteller yani Kadınlar Kooperatifleri kuruldu. Bu şekilde binlerce

nekleri içindedirler. Bir çok durumda işçi ve köylü kadınlar işyerlerinde ve köy kooperatiflerinde yönetici konseylere üyedirler.

Bundan başka işçi kadınların dikkate değer bir bölümü kooperasyonda kurslara katılmaktadırlar. Kooperatif alandaki çalışmalarımızı şehir ve kır işçilerini bir araya getirmenin ve Parti çevresinin etkisi altına almanın araçları olarak görüyoruz. Dolayısıyla, kadınlar arasında kurslara ve tarım kolejlerine katılacak en ilerini seçerek, köylerde ve kırsal alanda köylü kadınlarımızın konferanslarına çağırıyor, ev ev dolaşıyoruz.

İşçi Kadın Bölümleri işçi ve köylü kadınları, büyükler için okullara çekebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. On-

lar için hazırlık kursları düzenlenmiştir. İşçi Kadın Fakültesinde (Rabfak)da 3683 işçi kadın vardır ve önemli bir bölümü eğitim gördükleri Komünist Üniversitelere gönderilmiştir. Komünist Partisi Merkez Komitesi, kadınlar için iki mecmua yayınlamaktadır. Bunlardan biri köylü kadınlar diğeri işçi kadınlar içindir. Aynı zamanda bir dizi bölgesel magazin ve 60 a yakın işçi kadınlar için yayın çıkmaktadır. Bu yayınlarda yüzlerce köylü ve işçi kadın muhabir çalışmaktadır.

Şimdiki durumda Rus işçi kadınlarının değerli kapasitelerini ve faaliyetlerini sergilemedikleri Sovyet inşasının hiç bir alanı yoktur. Aynı zamanda köylü, işçi kadınların mükemmel birer yoldaş olduklarını ispat etmedikleri hiç bir cephe yoktur. İsimleri tarihte bilinmeyen binlerce işçi kadın mücadelemizde yer almıştır.

Komünist bir ruhla ve Komünist ve Sovyet inşasında enerjileriyle harekete geçen gerçekten uyanmış kadın kitleleri sınırlanmamaktadırlar.

Bu işin önemini inancında olarak; tüm Komünist Partilerin işçi kadın kitleleri arasında ajitasyon ve propaganda için en fazla dikkati vermelerini çağırıyorum. Onların proletaryanın birleşik cephesinin katılmalarının başarısı son muzaffer mücadelede kaçınılmazdır.

halk arasında düşmanlığı körükleyiyorlar. Yazınızda öyle bir anlatım tarzınız var ki; para harcamalarından hiçbir haberinizi ve bilginizi yokmuş gibi gözüküyorsunuz. Ve işin kötüsü, yazınızdan çıkan anlama göre bizden bütün Almanya ve Avrupa çapında toplanan dediğiniz paranın hesabı isteniyor.

Yardım kampanyasının Almanya ve tüm Avrupa çapında açıldığını söyledikten sonra şöyle devam ediyorsunuz :

"Olaydan maddi ve manevi zarar gören insanlar kendilerine yardım amacıyla toplanan bu büyük miktardaki paranın eşit bir şekilde dağıtılmadığını ve bazı kişilerin iddiasına göre kendilerine bu paradan kuruş dahi verilmediğini iddia etmektedirler."

"Bu iddialara karşı siz dernek Yönetim Kurulu adına dağıttığınız bir bildiri de toplanan paranın haksızlık yapılmadan, eşit bir şekilde dağıtıldığını iddia etmektesiniz. ve iddianızı kanıtlamak için harcama parayı belgelerle bildiri halinde kitleye yayınladığınızı yazıyordunuz Şayet kitleye hesap vermeye hazırsanız toplanan parayı belgelerle, dağıtılan parayı da belgeleri ile kitleye açıklamalısınız."

Bu sizin yazınızdan alıntılardan başka bir anlam çıkarmak (yazınızın tümü okunsa da) imkansızdır.

Oysa yazınızda bir sürü anlamsızlıklar daha var. Mesela, olaydan maddi ve manevi zarar gören insanlar için para toplandı demeniz hem yanlış, çünkü faşistler de çok maddi ve manevi zarar gördüler, ama onlar için para toplanmadı, hem de bizim arkadaşlardan hapse girmeyipte maddi ve manevi zarar görenler (daha doğrusu hepimiz maddi ve manevi zarar gördük) de çok idi. Ama para dışardan zarar gören arkadaşlar için de toplanmadı. Bundan dolayı hapse girmemiş ya da bir iki gün içerde kalmış arkadaşlar için para harcanmamıştır belki.

Fakat bunun dışında hapiste yatan her arkadaş için az ya da çok kendisine, avukatına, varsa ailesi ve çocuklarına kesinlikle harcanmıştır.

Biz harcamaların eşit olarak yapıldığını hiçbir zaman ve hiçbir yerde ne söyledik ne de bildiride yazdık. Varsa böyle bir bildirimiz getirin gözümüze sokun yoksa da şu yalancılığı bırakın artık.

Aksine biz, harcamaların hiçbir zaman eşit olamayacağını savunuyoruz.

Çünkü içeri düşen arkadaşların hepsi -nin özel durumları birbirine benzemekte idi. Kimi arkadaş bekardı, tek başına idi kimisinin dışarda çalışmayan ailesi ve çocukları vardı. Kimisi sigara içer, kimi si içmez, vs. Bütün bu özel farklılıkları olan arkadaşlara illa da eşit kıstasını uygulamak sosyalizmde bile olmayacak olanı savunmaktır ki; bunu savunanların sosyalizm adına konuşmaya hiç hakları yoktur. Şunu kafanızın bir köşesine iyice kazıyın:

Gerçek eşitlik sosyalizmde bile yoktur Çünkü bazısının beş çocuğu, bazısının tek çocuğu vardır, bazısının ise yoktur. Bazı insanlar güçlü kuvvetlidir, bazısı çalışamayacak haldedir. Dolayısıyla, farklı durumları ve farklı yetenekleri olan insanlar arasında eşitsizliklerin olmaması sosyalizmde bile imkansızdır. Aksini savunmak küçük burjuva mükemmeliyetçiliğidir.

Bizi bu konuda eleştirmek ise hasmını yıpratmak isteyen burjuvanın her yolu reva görmesine benzemektedir.

Bu arada şunu bir daha hatırlatalım ki biz dernek Yönetim Kurulu olarak bırakalım bütün yardım kampanyasından sorumlu olmayı Augsburg çevresi için bile direkt sorumlu değiliz. Çünkü yeni bir dönemin Yönetim Kuruluyuz, hem de eski Yönetim Kurulu harcamaları direkt kendisi yürütmüştür, sorumlu üyelere bilginizden bilgi almıştır, dolaylı olarak sorumludur. Sizler de bunu bildiğiniz halde bile bile, hasmınızı yaralamak için her yolu denemekten fayda umuyorsunuz.

Hesap vermektense kaçılıyor suçlamasını getirirken, hesabın çok kereler verildiğini hatırlatarak sıkılmalydınız. Çünkü, Hesap derneğimizde aylarca duvarda asılı kaldı.

Hesap Augsburg'dan içeri düşen hangi arkadaş ne kadar harcadığı tek tek açıklandı. O zaman bile bazılarınız inanmayıp makbuzlarınızı hanımlarınıza doğru mu diye sormaya götürdünüz ve bir daha da makbuzları vermediniz.

Hesap, sizin saflarda baş çeken kişiye ayrıktan çok önce gönderildi.

Ve hesap, ayrıldıktan sonra derneğimizdeki bir seminer toplantısında yeniden verildi.

Bütün bunları bildiğiniz halde, hesap hesap diye bağırmanın asıl nedenini kitleye açıklasanız, açık yürekliliğinizden dolayı herkes sizi bağrına basar oysa. Bütün bunlar, (ard niyetli isteklerini-

zi tatmin edecek sandığınız hususlar, meselelerin içinde yaşamamış gibi görünmeniz) özünde sizi yaralamaktadır.

Şöyle bir görevle ortaya çıkıyorsunuz: Güya siz, halk içindeki çelişkileri çözüme ulaştırmak, haksızlığa uğrayanların hakkını aramak görevi ile karşı karşıya imisiniz..

Gerçekten sizleri tanımasak, sizlerin iyi niyetli hak arayıcısı-hakimler olduğularınız konusunda şüphe etmezdik.

Oysa sizlerle öyle tanışmış ki; sizler, bulanık suda balık avlayanlar olduğunuz, kitlelerin zaafını seçmekte ne kadar usta olduğunuzu çoktan ilan ettiniz halkımıza.

Bulanık sularda balık avcılığına çıktığınız ilk günlerde, Partizancılar olarak caka satıyordunuz hepiniz. Ve Partizancılar olarak halk gecelerinde ve her yerde ki bize karşı sözlü propagandalarında paraların nasıl harcadığını, pardon, harcanmadığını, bütün Avrupa çapında ve Batı Almanya'da toplanan paralardan yalnızca 30 bin DM cık harcadığını, oysa üç yüz bin Markın geri kalan 270 bin DM sinin Gögingen Mauer 11 numarada dört kişinin elinde olduğunu, vs. söylüyordunuz. Yani o zaman herşeyi bilir pozundaydınız. Harcamaların ya da harcamamaların olmadığını gün bilenlerin bugün hiçbir şeyden bilgilerinin olmaması imkansızdır. Yalnızca iddialardan yola çıkmaları ise bizi şaşkınlıkta, onların siyasetlerinin zaten iddialara dayandığını, bilmeye değil "inanca" bel bağladıklarını bir kez daha açıklamaktadır.

O zamanlar amacınız kitleyi bize karşı çıkartmak, bu dedikodularla safları sıkılaştırmaktı. Ve metodunuz yalancılıktı.

Şimdi de amacınız gene eski amaç: kitleyi kıstırtmak, kendi kitlenizle bizim aramıza "para duvarını" çekmek ve safları sıkılaştırmak. Ama bu sefer metodu değiş-tirdiniz "hiçbir şey bilmiyoruz" metodunu seçtiniz.

Belki o zaman Partizancıydık, Partizancılar herşeyi bilirler, şimdi ise Halk Evi yöneticileri olduk, Partizancılardan daha az şeyler bilmemiz normaldir" diyecek oluyorsunuzdur.

O zaman, fıkralarına çok meraklı olduğunuz Nasrettin Hoca'nın isim değiştirme fıkrasını bir kez daha okuyun.

Ama eğer "Partizan bizi ilgilendirmez, o ayrı, biz ayrıyız" diye ortaya çıkıyorsanız, halkın bir parçası olarak bizlerin de siz hak arayıcılarından bir dileğimiz olacaktır:

Biliyorsunuz bizim birçok bildirimlerimiz yayınlandı. O bildirimlerde biz, Partizancıların derneğimizimiz mallarını çaldıklarını, dernek üyelerimize tehdit ve en aidi küfürleri savurdularını, derneğimizimiz dernek değil, aile kulübü ve aile cuntası olduğunu söylediklerini, devrimciler arasında düşmanlık körüklediklerini, vs yani kısacası sizin deyiminizle Partizancıların bizim derneğimize ve bizlere haksızlık yaptıklarını da çok yazdık.

Madem siz gerçekten, haksızlığa uğrayanların haklarını aramak görevine sahipseniz, Partizancılara karşı neden bizim hakkımızı savunmadınız?

Partizancıardan neden hesap sormadınız ve sormuyorsunuz? (Partizancılar derneğinizde oldukları halde)

Görülmektedir ki; sizler hiç de hak arayıcıları, çelişkileri çözüme kavuşturma da halka yardımcı falan değilsiniz. Hiç değilse çelişkileri zıtlastırmayın. Adı propagandaların önünü alın, yapanlara karşı çakın, bizimle dostça ilişkiler sürdürün.

Fakat pozisyonunuz öyle ki; sizler dostça ilişkiler taraftarları değilsiniz. Eğer biz bu görüşümüzde yanılıyorsak bize yanlışlığı pratikte gösterin.

Bizi kitleye karşı "para duvarı" ile değil, görüşlerinizi, savunduğlarımızı eleştirerek yıpratın ya da yıpratmaya çalışın.

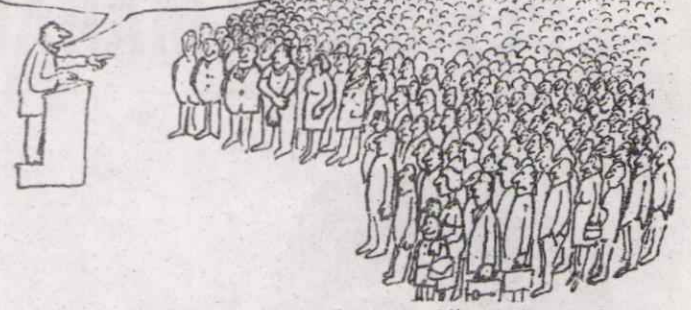
Özellikle bu, ayrılığın eskimeye başlamasından, artık siyasi tartışmaların kızışacağı bu dönemlerde daha çok önem kazanmaktadır.

Kitlenizi bize siyasi olarak karşı çıkartmaya çalışın, araya suni engeller çekmekten vazgeçin. Partizancılara karşı, haksızlığa uğrayanların da hakkını savunun, onları özeleştiriyeye zorlayın, Devrimci selamlar.

Augsburg ve Çevresi Türkiye İşçi Gençlik derneği Yönetim Kurulu

-WIĘMI, ŻE NIE MACIE DO NAS ZAUFANIA
ALE MY TAKŻE WAM NIE UFAMY!

KANIA: "SİZİN BİZE GÜVENMEDİĞİNİZİ BİLİYORUZ; ZATEN BİZDE SİZE GÜVENMİYORUZ."

Polonya revizyonist partisinin kongresini, diğer kongrelerden ayıran sebeplerin başlıcası, bu kongrenin revizyonistlerin kendi aralarında ve revizyonistlerin Polonya'da rus sosyal emperyalizmine karşı olan diğer revizyonist ve burjuva unsurlarla hesaplaşma kongresi olmasıdır.

Bu hesaplardan ilki kapanmış görünmektedir. Eski revizyonist şef Gierek de dahil olmak üzere 8 eski Merkez Komitesi üyesi, olayların sorumlusu olarak partiden atılmıştır. Polonya revizyonist partisi -nin yeni şefi Kania ise efendileri olan Rus sosyal emperyalistlerinin onayını almıştır. Bunun ne kadar zaman devam edeceği Polonya'da gelişecek olaylara bağlıdır. Gelişecek olaylar, gelecekte Gomulka ve Gierek'in olduğu gibi Kania'nında başını yiyebilir.

Hesapların ikincisi ise keskinleşerek devam ediyor. Parti kongresindeki 1967 delegenin en az beşte biri "Dayanışma" sendikasının üyesidir. Bunlar Merkez Komitesi bir yana politbüroya bile adam sokmayı başarmışlardır. Bu önümüzdeki dönemde, Polonya'daki mücadelenin sertleşerek devam edeceğini göstermektedir.

Son parti kongresinin de gösterdiği gibi, Polonya yol ayrılmadadır. Ya sovyet revizyonistleri tüm ağırlığını koyup, muhalefeti - gerek parti içinde, gerekse de parti dışında- ezeceklerdir; ya da esas olarak batılı emperyalistlerin güdümünde olan muhalefet Polonya'yı sosyal-emperyalist kamptan koparıp, emperyalist kampın bir parçası haline dönüştürecektir. Bugün bunun dışında bir yol olamazsınız.

AFGANİSTAN - Baştarafı 11. sayfada

ricilere bağlı olup, Afganistan'daki gerici sınıfları temsil etmektedirler. Rus işgalcilerine karşı kurtuluş mücadelesinde giderek tecrit oldukları için önderliği faşist terör yoluyla ellerine geçirmeye çalışmaktadırlar. Gösterilecek film ve diaalar bunun açık kanıtlarıydı. Bunlar, burada, Bozkurtlar, Ghodz (Iran'daki İslamcı Devrim Partisinin Yurtdışı Örgütü) gibi faşist örgütlerle el ele çalışmaktadırlar.

Kısa bir süre sonra idare tarafından çağrılan bir polis saldırı birliği geldi. GUAFS için polisin rolü bilinmektedir. Salonunda bulunan, faşist saldırganlarla hiç

bir ilişkileri bulunmayan Afganlı yurtseverlerin çıkarlarını göz önüne alarak, GUAFS polisin müdahalesini istemedi. GUAFS bununla, bir yandan polisin diğer yandan da faşistlerin müdahaleyi kendileri için kullanmalarını önlemek istiyordu. Ve bundan dolayı GUAFS geri çekilmeyi tercih etti.

Bu olay kendi içinde tecrit edilmiş bir olay değildir. Bu, İran'da da görülebileceği gibi, İslamcı gerici güçlerin serber edilmesi ve yoğun saldırıları ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Biz, burada toplanan Afganistanlı, İranlı, Türkiyeli ve Batı Almanyalı demokratlar ve anti-emperyalistler olmak üzere bu faşist saldırıyı lanetliyoruz ve bütün ilerici insanları ve örgütleri, bütün Afganistanlı yurtseverleri bu kararı desteklemeye ve yayınlamaya çağırıyoruz.

Bu olay bize bir kez daha, geçmişte olduğundan daha sıkı bir şekilde çalışmanın zorunluluğunu göstermektedir. Bütün anti-emperyalist, anti-faşist insanları örgütleri ve bütün Afganistanlı yurtseverleri, karşılıklı dayanışmaya şimdiye kadar olduğundan daha ciddi bir şekilde sarılmaya, bu yönde somut adımlar atmaya daha iyi bir şekilde fikir alışverişinde bulunmaya, karşılıklı olarak daha iyi bir şekilde toplanmalar ve gösteriler düzenlemeye ve gelecekte böylesi faşist saldırıya karşı korunmaya çağırıyoruz. RUS SOSYAL EMPERYALİSTLERİ AFGANİSTAN'DAN DEFOLUN ! KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

Toplantıya katılan Afganistanlı, İranlı, Türkiyeli ve Batı Almanyalılar

DEVRİMCİ SANAT

nazım'dan seçmeler...

HAPİSTEN ÇIKTIKTAN SONRA

Uyandı.
Nerdesin?
Evinde.
Alesmeden hala
uyandır uyanmaz
evinde olma.
On üç yıl hapisin kalmanın
sensemliklerinden biri de bu.
Yarıda yatan kim?
Yalnızlık değil, karar.
Uyuyor melekler gibi müşel müşel.
Yaraştı hatıra gebelik.
Saat kaç?
Sekiz.
Demek akşama kadar emniyettesiniz.
Çünkü temüldendir
polis ev basmaz güpegündüz.

VASİYET

Yoldaşlar, nasip olmazsa görmek o günü,
ölürsem kurtuluştan önce yarı,
alıp götüürün
Anadoluda bir köy mezarlığına gömün beni.
Hasan beyin vurdurduğu
ırgat Osman yatsın bir yanında
ve çavdarın dibinde toprağa çocuklayıp
kırkı çıkmadan ölen Ayşe öbür yanında.
Traktörle türküler geçsin altbaşından mezarlığın,
seher aydınlığında taze insan, yarık benzir kokusu,
tarlalar ortalamalı, kanallarda su,
ne kuraklık, ne candarma korkusu.
Biz bu türkülerini elbette işitecek değiliz,
toprağın altında yatar upuzun,
günür kara dallar gibi ölümler,
toprağın altında sağır, kör, dilsiz.
Ama bu türkülerini söylemişim ben,
daha onlar düzülmelen,
duymuşum yarık kokusunu
traktörlerin reşmi bile şizilmeden.
Komşulara gelince,
şehit Ayşeyle ırgat Osman
cektiler büyük hasreti sağleklerinde
belki farkında bile olmadılar.
Yoldaşlar, ölürsem o günden önce yarı,
öylece gibi de görünüyör,
Anadoluda bir köy mezarlığına gömün beni.
ve de uyarına gelirse,
tepede bir de çınar olsa
taş maş da istemez hani.

OTOBİYOGRAFİ

1902 de doğdum
doğduğum zehre dönmedim bir daha
doğduya dönmeyi sevmedim
üç yaşında Halepte paşa torunluğu ettim
on dokuzunda Moskova komünist Üniversite öğrenciliği
kırk dokuzunda yine Moskovada İseka-Parti konukluğu
ve ondördünden beri sairlik ederim
kimi insan otların kimi insan balıkların çeşidini bilir
ben ayrılıkların
kimi insan ezbere sayar yıldızların adını
ben hasretlerin
hapistelerde de yattım büyük otellerde de
açlık geçtim açlık grevi de içinde ve tatmadığım yemek yok gibidir
otuzunda asılmıy istediler
kırk sekizimde barış madalyasının bana verilmesini
verdikler de
otuz altımda yarım yılda geçtim dört metre kare beton
52 de çatlak bir yürekle dört ay sırt üstü bekledim ölümü
924 de 961 de görmedim ettiğim anıt tabutunun başında
partimden koparmaya yeltendiler beni
sökmeli
yıkılan putların altında da ezilmedim
951 de bir denizle genç bir arkadaşla yürüdüm üstüne ölümün
52 de çatlak bir yürekle dört ay sırt üstü bekledim ölümü
sevdiğim kadınları deli gibi kışkırdım
şu kadarlık haset etmedim Şarho'ya bile

ASYA - AFRİKA YAZARLARINA

Kardeşlerim
Bakmayın sarı saçlı olduğuma
Ben Asyalıyım
Bakmayın mavi gözlü olduğuma
Ben Afrikalıyım.
Ağaçlar kendi dibine gölge vermez benim onda
sizin ondakiler gibi tepki
Benim orda arsların ağızlarında ekmek
eşerler qatar başında çeşmelerin
ve ölünür benim onda ellisine basılmadan
sizin ondakiler gibi tepki.
Bakmayın sarı saçlı olduğuma
Ben Asyalıyım
Bakmayın mavi gözlü olduğuma
Ben Afrikalıyım
Okuyup yazma bilmez yüzde sekseni benimkilerin
Şiirler gezer ağızdan ağıza türkülerle
Şiirler bayraklaşabilir benim orda
sizin ondaki gibi
Kardeşlerim
Sasha özüğün yanına koşulup şiirlerimiz
toprağı sürebilmeli
Pirinç tarlalarında bataklığa girebilmeli
dizlerine katar.
Bütün soruları sorabilmeli
Bütün işkleri derebilmeli
Yol başlarında durabilmeli
kilometre taşları gibi şiirlerimiz
Yaklaşan düşmanı herkesten önce görebilmeli
Çengelde tomtamlara vurabilmeli
ve yeryüzünde tek esir yurt, tek esir insan
Göküzünde atomlu tek bulut kalmıncaya katar
ali mülbü aklı fikri canı nevi varsa verebilmeli
büyük hüsnümete şiirlerimiz.

aldattım kadınlarımı
korumadım arkasından dostlarımın
içtim ama akşamcı olmadım
hep aburum teriyle çıkardım ekme paramı ne mutlu bana
başkasının hesabına utandım yalan söyledim
yalan söyledim başkasına üzmemek için
ama durup dururken de yalan söyledim
bindim izene uçağa otomobile
çoğurluk binemiyor
operaya gittim
çoğurluk gidemiyor adını bile duymamış operanın
çoğurluğun gittiği kimi yerlere de ben gitmedim 21 den beri
camiye kiliseye tapınağa havraya büyüçüye
ama kahve falına baktırıldım oldu
yazılarım otuz kırk dilde basılır
Türkiyemle Türkçemle yasak
kansere yakalanmadım daha
yakalanmam da şart değil
başbakan falan olacağı yok
marşları da değilim bu işin
bir de harbe girmedim sığınaklara da inmedim gece yarılarda
yollara da düşmedim pike yapan uçakların altında
ama sevdiğim altmışıma yakın
sözün kesası yoldaşlar
bugün Berlinle kedlerden gebermekte olsam da
insanca yaşadım diyebilirim
ve daha ne kadar yaşarım
başından neler geçen daha
kim bilir.

GEÇENİN SAAT BİRİ

Asanın örtüsü mavi basma,
üstünde yalonsuz, güler yüzlü, cesur,
Esrilikten dönmüşüm anacığım, kendi memleketimle düşman kalesinden.
Geçenin saat biri,
Lambayı söndürmedik.
Yarıda karar yazar:
Karım bez ayık gebeliğinde,
etim etine değenle,
elimi karnına korunda
bebek kiper kiper kiperler.
Daldı hoprak,
suda balık,
rahimle insan yavrusu,
yavrum.
Yavrumun pembe gülden zabarı,
anası öndü.
Bedeni benim karışımla bir karış,
kolları şuhardancık.
Yavrum,
Kız olursa tepeden ternağa anasına benzesin
istiyorum,
oğlan olursa, boyu posu bana.
Kız olursa ela ela baksın,
oğlan olursa mavis mavis.
Yavrum.
Kız olsun, oğlan olsun,
kaş yaşında olursa olsun,
yavrum düşmesin istiyorum hapislere
güzeller, haklıdan, barıştan yana diye.
Fakat malum,
kızım yahut oğlum,
geçerirse suların ısıması
dövüşeceksin
ve hatta...
Yani haylice müşkül bir zanaatmış bizde bugün
babalık zanaati da.
Geçenin saat biri.
Lambayı söndürmedik.
Belki yarım saat sonra, belki sabaha karşı
gene basılabilir evim,
beni alıp götürünler
kitaplarımızla beraber.
Yarıda birinci şubeminkiler
dönüp bakaram:
durur kapıda karım
eşiğin üzerinde,
uçar entarisi sabah nüzgarında.
yükü ağır karnında
bebek kiper kiper kiperler.

EYLEM BİRLİĞİ ANLAYIŞI - Bastarafa 2. sayfada

üzere diğer devrimci gruplar, tam oportunist bir tutumla bunun Alman demokratlarını (!) ürküteceğini, onları eylem birliğinden soğutacağını söyleyerek, buna karşı çıkmaktadırlar.

Bu durum pratiğe şöyle yansımaktadır. Özellikle DY ve KSD buna Dev-SOL(DS) da dahil ve zaman zaman da HK "propaganda ve ajitasyonda serbestliğe" karşı olduklarını söyleyerek eylem birliğine yanaşmamakta -dırılar. Bu durum sadece ATİF'e karşı tavırları için geçerli değildir. Birbirlerine karşı tavırları da budur.

Örneğin KSD yukarıda değindiğimiz gibi cuntayı faşist görmemektedir, DY ise cuntayı faşist olarak değerlendirmektedir.

Her iki grup da "eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesine karşı oldukları ve bunu anti-Marksist(!) buldukları için bir araya gelip eylem birliği yapmamaktadır. Çünkü ikisi için de bu bir ilke sorunudur. Sonra da ikisi bir den birbirini "eylem birliğine düşman" olmakla suçlamaktadır.

Oysa, eylemin ericğine bağlı kalmak şartıyla herkesin kendi görüşleri doğrultusunda yürüteceği serbest bir ajitasyon ve propaganda bu durumu rahatlıkla ortadan kaldıracaktır.

Ama ne gariptir ki; biz ATİF olarak bu nu savunduğumuzda, bu arkadaşlar bizi "sekte" "bölücü" ve "eylem birliğinin önünde engel" olmakla suçluyorlar.

Bu noktada, bu suçlamanın nedeninin daha iyi anlaşılabilmesi için çeşitli devrimci gruplarla aramızdaki ayrılıkların üstüne gitmek istiyoruz. Görüşümüze göre, bunların başlıcaları, cuntayı teşhirde başvurulan yöntemler ve Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeledir.

Biz, bugün cuntaya karşı mücadelede esas kavranması gereken halkın iktidar sorunu olduğu ve cuntaya karşı mücadele nin bunun bir parçası olduğu görüşünde yiz.

Burada bazı arkadaşlar, özellikle de DY dan arkadaşlar ayağa fırlayıp "Türkiye de değiliz, Almanya'dayız, mücadeleyi ona göre kavramak gerekir" diyeceklerdir.

Batı Almanya'da ya da yurtdışında bu lunmanın bize yüklediği görevleri unuttu dan buna verilecek cevap: "Buna rağmen" olacaktır.

Burada yürütülecek her türlü eylem, cuntanın teşhiri, tecriti, uluslararası bağ larının ortaya konması, Türkiye'deki devrimci hareketin her yönden desteklenmesi, ona uluslararası alanda ve özellikle de Batı Almanya'da 1.5 milyon Türkiyelili işçi nin yaşadığı göz önüne alınırsa -Türkiyeliler arasında destek sağlanması.

Bunlar Türkiye'deki devrimcilerin verdiği iktidar mücadelesinin dolaylı olarak desteklenmesidir.

Göz önünden kaçırılmayacak nokta, propaganda yaparken, cuntanın alternatifinin parlamenter maskeli faşist diktatörlük değil, halkın devrimci demokratik diktatörlüğü olmalıdır. Yurtdışında olsak bile.

Bu propagandanın esas alınması, kısmi talepler uğruna mücadeleyi dıştalar mı? Elbette ki, dıştalamaz.

Mesela Türkiye yardımının kesilmesi konusunda faşist Türk devletinin Avrupa par lamentosu ve Konseyinden atılması doğrultusunda propaganda yürütmek, çalışma yapmak doğrudur. Ancak bu, yukarıda da belirt tiğimiz gibi, iktidar sorununa bağlanmak zorundadır.

Ayrıca, bu propagandayı yürütürken oldukça dikkatli olmak ve kitlelerin kafasında ham hayaller yaratmamak zorundayız.

Örneğin, Türkiye yardımının kesilmesi talebini ortaya attığımız zaman, bunu neden hangi anaçlarla ileri sürdüğümüzü kitlelere kavratmak zorundayız. Aynı zamanda Batı Alman emperyalizminin çirkin yüzünü, bu yardımı kendilerinin iddia ettiği gibi Türkiye halkına yardım için değil, bizzat halkı boğazlamak için yaptıklarını, kendilerinin Türkiye'deki çıkarlarının bunu gerektirdiğini kitlelere teşhir etmek gerekir.

Bunu yapmadan, "Batı Almanya gibi demokratik bir ülke Türkiye'deki faşist cuntayı nasıl destekler" şeklinde başlayarak "Türkiye Yardımı"nın kesilmesini talep etmek ancak kitlelerin kafasında ham hayaller yaratmaya yarar. İşte tam da bu noktada HK ve DY'nin tavrı budur. Bu da devrim mücadelesinin yerine reformizmi geçirmektedir.

Örneğin biz, "Türkiye Yardımı"nın bağlanması paralel olarak, Batı Alman emperyalizminin teşhirine özel bir önem verilmesi gerektiğini söylediklerimizde, bu arkadaşlar, yine önmüzdə dikilmekte "biz Almanya'da mı devrim yapacağız" "Alman demokratlarını kaçırmız" demektedirler.

Bu görüşün, dar milliyetçi özünü bir yana bırakırsak, geride kalan yine, Almanya'daki demokrasi mücadelesinin sanki bizi ilgilendirmediğidir. Batı Alman emperyalizmi, özellikle cuntadan sonra Türkiye li devrimciler üzerine baskısını yoğunlaş

tırmıştır. Bu bir tesadüf değildir. Onun cuntayla olan sıkı bağlarının ifadesidir.

Hem bunun bilincinde olarak, hem de Alman demokratlarına Batı Alman emperyalizminin çirkin yüzünü göstermek, Batı Alman yalı Marksist-Leninistlere bu anlamda yardımcı olmak için bu görevi yerine getirmeliyiz. (Burada kısaca şunu belirtelim ki, Batı Almanya'da devrim Batı Alman komünistlerinin görevidir. Ve bunlar oldukça zayıftır. Kendilerine komünist adı takan KPD (eski KPD/ML), KABD, KB, KBW gibi gruplar sosyal şövenizmin batığı içinde yuzmektedirler. Batı Alman emperyalizmine yaklaşım konusunda tavırları gericedir. Bu anlamda Batı Alman emperyalizmini teşhir etmek özel bir önem kazanmakta ve Batı Almanya'daki Marksist-Leninistlerin güçlenmesine katkıda bulunmaktadır.)

Yine ittifak yapacak güçler, demokrat kavramı konusunda özellikle HK ve DY ile bizim aramızda görüş ayrılıkları söz konusudur. Bunlara göre, Almanya'da Neo-Naziler ve CDU/CSU dışında herkesle eylem birliği yapılabilir. Ve bunun içindir ki, HK ile DY arasında SPD yi paylaşma savaşı vardır. Ama bu savaştan esas karlı çıkan yine SPD olmaktadır. Çünkü, bu arkadaşların sakat propagandası, ona yaramakta ve yüzüne çektığı demokrat maskesinin düşmesini zorlaştırmaktadır.

Bu arkadaşlara, SPD'nin hükümet partisi olduğu, "Türkiye Yardımı"nın bizzat SPD eliyle yürütüldüğü hatırlatıldığında ve bunların demokratlar değil su katılmış gericiler olduğu söylendiğinde, verilen cevap bizim "sekte" olduğumuz "çocukluk hastalığına" yakalandığımızdır.

SPD içinde muhalefet eden grubu gelince, bunların yapısı da tartışma konusudur. Bunlar içinde şu veya bu nedenle cuntaya tavrı alan insanlar vardır. Bundan yararlanmak gerekir. Ama, bunların da esas olarak bu düzenin savunucuları olduğu asla göz önünden kaçırılmamalıdır. Bu insanlar Türkiye'deki işkencelere karşı tavrı alırken, kendi ülkelerinde olup bitenlere sesiz kalmaktadırlar. Örneğin Almanya'da siyasal tutuklulara uygulanan işkence yöntemlerine karşı çıkmamakta ve bu konuda susmayı yeğlemektedirler. Bunların cuntaya karşı çıkmaları, cuntayı teşhir açısından olumludur, ama eylem birliği politikasını bunlara göre ayarlamak yanlıştır, sakattır.

Bunlar bizim görebildiğimiz ve üzerinde özellikle HK ve DY dan arkadaşlarla anlaşamadığımız noktalardır. Görüşümüze göre, bunların ortaya konması, teşhir edilmesi vaz geçilmez bir görevdir. Bunu yapmak "solculuk" değildir.

Bütün bu anlatılan görüş ayrılıklarına rağmen eylem birliği mümkündür. Bu eleştiriden gocunmamakla ve sorunları karşılıklı tartışarak gerçekleştirilebilir bir olaydır.

"Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda serbestlik" ilkesine yönelen bir diğer itiraz da bunun eylemlerde anarşiye yol açacağı, halkın göçünde "devrimciler bölük pörçük olmuş" şeklinde bir anlayış yayacağıdır.

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki; eylem birliği, devrimcilerin karşılıklı eleştirisi ve birbirine saygı temelinde yürütülürse ve herkes kendi kitlelerini bu temelde sağlayarak halka devrimcilerin aralarındaki görüş ayrılıklarına rağmen bir araya gelebileceklerini kanıtlamaktın.

Buraya kadarki bölümde eylem birliği konusundaki görüşlerimizi kısaca dile getirmeye çalıştık. Şunu belirtelim ki; bu konuda hayalperest değiliz. Hele hele devrimci siyasetlerin bugün içinde buldukları ve geçmişten ders çıkarmadıkları, çıkmaya da yanaşmadıkları bir ortamda bu işin zorluğu açıkça ortadadır. Biz, belli bir dönem tecrit olma pahasına da olsa uzun vadeli çıkarlar açısından doğru bulduğumuz yolda yürümeye kararlıyız.

Yazıyı bitirmeden önce bir de başta DY olmak üzere bazı siyasetlerin bugün diğer siyasetler ve eylem birliği konusunda ta kindıkları tavrı üzerine durmak istiyoruz.

Devrimci İşçi'nin Temmuz 81 tarihli 14. sayısında kendi dışındaki siyasal grupların zaafını gördükleri, geçmişlerinden ders çıkarmadıkları ve eylem birliğine yanaşmadıkları acı anlatılmaktadır. Devrimci İşçi'nin savunduğu DY'un bu konuda geçmişte ve şimdiki tavırlarını bilmeden biri için bunlar bir şeyler ifade edebilir, onu aklayabilir. Ama ya geçmişte ve şimdi DY un tavırlarını bilen biri için de durum aynı mıdır? DY geçmişinden ne ders çıkarmıştır? Bugünkü pratiğine bakılarak verilecek cevap "hiç"tir.

DY'un geçmişine beraber bakalım bir, so ralım "DY, sen Türkiye'de hangi siyasete savaş açmadın? Senin taraftarlarının eliyle dökülen devrimci kanı konusunda tavrın nedir?"

Bu soruya DY, "Ben geçmişte çeşitli dönemlerde HK, Partizan, DS, Devrimci Kurtuluş, Kurtuluş, Acil'e karşı savaş ilan ettim. Bu karşılıklı kan dökülmelere sebep oldu. Elazığ'da Ali Rıza Koşar, Kars'da Ergun Altun ve bir Halkın Yolu taraftarı, Çorum'da bir Acil yanlısı devrimci, Adana da 3 devrimci Kurtuluş taraftarı, Ankara ve Antalya'da Kurtuluş taraftarları (Ankara'da 2 Kurtuluş taraftarı, vs. benim taraftarlarımın elinden çıkan kurşunlarla can verdiler. Benim sebep olduğum ya da yanlış bir şekilde körüklediğim bu kavğalar sonucu ben de gereksiz yere taraftarlarımı kaybettim. Kendi keyfime göre devrimci grupları "karşı-devrimci çete" ilan ettim. Bütün bunlar devrime değil, karşı-

devrime yaradı. Ben bütün bunları geç de olsa görüyorum ve ileride de tekrar etmeyeceğim" şeklinde bir cevap verirse, DY'un söylediklerinin bir anlamı olur. Yoksa kendi hatalarının üzerine sünger çekip diğerlerinin tavrını ön plana sürmek, sonra da "geçmişten ders çıkarmadılar, bu gidişle de çıkarmaya niyetleri yok" tavrı iki yüzlü bir tavidir. Ve anlaşılabilir ki; DY, bunu sürdürmeye kararlıdır.

Yine "birlik" şampiyonlarından HK için de bu durum aşağı yukarı geçerlidir. HK da kendi geçmişine bakmadan, kendini bir çırpıda birlik şampiyonu ilan etmektedir. O HK dur ki; kendinden ayrılan Devrimci Proletarya adlı devrimci örgütü "faşist-provokatör" Halkın Yolu'nu yine aynı şekilde faşist provokatör, Partizan'ı "karşı-devrimci olma yönünde ilerleyen bir grup" Devrimci Halkın Birliği'ni ve yine yukarıda saydığımız grupları anti-parti gruplar olarak gören ve onlarla eylem birliği yapmayan, mesela Darmstadt'da olduğu gibi devrimcilere saldıran ve döven HK dur. DY un olduğu gibi eline devrimci kanı bulaşan HK (İstanbul'da 2 Devrimci Proletarya taraftarı HK tarafından katledildi) şimdi bütün bunların üstüne sünger çekmeye çalışmaktadır.

Buna benzer durumlar Kurtuluş, DS vs. gibi gruplar için de geçerlidir.

Geçmiş dönemde bu tür olaylara katılmamaya özel bir önem gösteren Partizan'da da içindeki ayrılıktan sonra bu yönde tehlikeli eğilimler gelişmektedir.

Şimdi bu birlik şampiyonlarının hepsine toptan sormak gerekir: Gerçekten eylem birliğinden yana mısınız? Eğer eylem birliğinden yanaysanız, önce bir kendi günahlarınızı dökün ortaya. Yoksa birlik şampiyonluğu yapmaktan vazgeçin.

SONUÇ OLARAK

Bugün içinde bulunduğumuz şartlar eylem birliğini her zamankinden daha acil kılmaktadır. Yapılacak olan şey, birlik çağrılarını ve karşıdakini "birlik düşmanı" olarak nitelermeyi bırakıp, eylem birliği için somut adım atmaktır. Herkes şapkasını öne eğip geçmişin bir muhasebesini yapmak zorundadır. Birlik isteniyorsa bu yapılmalıdır.

Biz çağrımızı yineliyoruz: Birleşebileceğimiz bütün noktalarda birleşme; üzerinde anlaşılabilen konularda propaganda ve ajitasyonda serbestlik temelinde eylem birliği.

A.Güneş

Bu yazının kapsamı içinde eylem birliğinin bir çok sorunu alınmamıştır. Örneğin uzlaşmalar sorunu, sosyal-faşistlerle ifak sorunu, birçok siyasetin bugünkü tavırları, vs. ileride bu konuları, eylem birliğinin sorunları tartışması içinde ge iş bir şekilde ele alıp inceleyeceğiz.

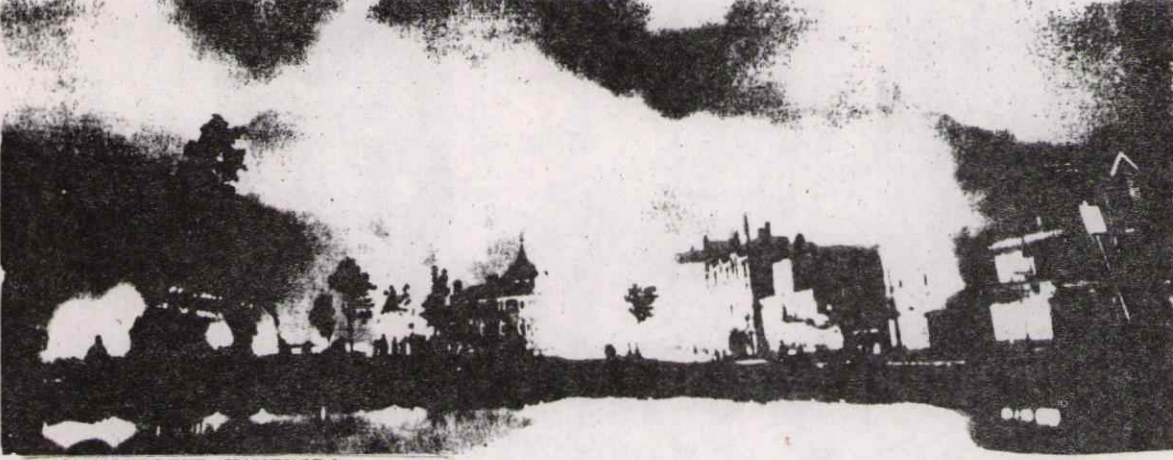
IMPRESSUM

V.i.S.d.P.: E. Stralucke
Postfach 111701
6000 Frankfurt/Main 1

Banka Hesap Nr.: 294977500
Dresdener Bank/Frankfurt
Bankleitzahl 500 80000

Yazışma adresi: 1 Berlin 36
Postfach 360171
Druck: CONTRAST Hauptstr.159
1 Berlin 62

İngiltere

MANCHESTER YANIYOR!

İNGİLTERE'DE GENÇLİK AYAKLANDI EMPERYALİST BURJUVAZİNİN ETEKLERİ TUTUŞTU

Temmuz ayının ilk iki-üç haftasında hemen hemen tüm İngiltere, büyük gençlik ayaklanmalarına sahne oldu. Siyah-beyaz tüm gençlik, polise karşı nefretini, polislerle açık çatışmaya dönüştürdü. Olaylar sırasında birçok polis yaralandı, birçok polis arabası ateşe verildi.

"MÜCADELE" gazetesinin Mayıs 1981, sayı 56'da yayınlanan "İngiltere-Siyahlar, ırkçı baskılara karşı direniyor" başlıklı yazısında Londra'nın Brixton bölgesinde siyah gençlerin Nisan ayında polislerle çatışmalara girdiği bildirilmiş ve nedenleri açıklanmıştır. Bu olaylardan sonra, yine aynı nedenlerden kaynaklanan gergin hava, bu defa tüm İngiltere çapında daha da gerinleşti. Emperyalizmin ekonomik krizinin yükünü sırtında taşıyan İngiliz işçi sınıfı yanında, gençlik kesimi de ekonomik krizlerden ve işsizlikten en çok etkilenen bir kesim haline gelmişti. Bunun yanında, özellikle de eski sömürgelerden İngiltere'ye getirilip yerleştirilen göçmen ailelere mensup gençler ve siyah gençlik, ekonomik kriz ve işsizlik yanında bir de hem sivil faşist güçlerin, hem de polisin ırkçı baskı ve saldırılarına maruz kalıyordu. Bu durumda özellikle de son yıllarda içten içe kaynayan bir kazan haline gelen İngiltere, Nisandaki Brixton olaylarından sonra daha da ısındı ve nihayet Temmuz başında geniş çapta olaylar meydana geldi.

Son olaylar ilk defa özellikle Hindistan ve Pakistan'dan gelen göçmenlerin yoğun bir şekilde yaşadığı ve iki yıl kadar önce faşistlere karşı bir gösteri sırasında Blair Peach adlı bir anti-faşist öğretmenin başına cople vurularak polis tarafından öldürüldüğü Londra'nın Southall bölgesinde patlak verdi. Ondan önce, 2 Temmuz gecesi, faşistler Londra'nın Walthamstow bölgesinde Pakistanlı bir ailenin evini, posta kutusundan döktükleri benzini ateşleyerek yakmışlardı. Yangın sırasında uykuda bulunan Pakistanlı kadın ile 11, 10 ve 2 yaşlarındaki üç çocuğu yanarak ölmüştü. Bu olayın tepkileri sürerken, iki-üç gün sonra, içlerinde İngiliz sivil faşistlerinin yoğun bir şekilde çalışma yürüttükleri "Skinheads" (kelime anlamı "dazlak kafalılar" dir, başlarını ustura ile kazıttıkları için bu adla bilinmektedirler) denilen gençlik grubu Southall'da bir bi-

rahanede düzenlenen diskoteğe katılmak üzere otobüslerle bölgeye gelmişlerdi. Amaçlarının provokasyon olduğu açıktı. 200 kadar genç, bölgede Asyalı göçmenlerin sathip oldukları dükkanlara saldırmış, camları kırmış ve yağmalamışlardı. Bunu duyan Asyalı gençler toplanmış ve faşistlerin toplu bulunduğu birahaneye doğru yürüyüşe geçmişlerdi. Bu arada devreye giren polis Asyalı gençleri açıktan dağıtmak istemişti. Bunun üzerine polislerle çatışmaya giren gençler, birçok polisi yaralamış ve polis arabalarını ateşe vermişti. Faşist gençler ise, polis nezaretinde apar topar olay yerinden kaçırılmıştı.

İşte Southall'daki bu olay bir kıvılcım oldu. Bunu takibeden günlerde ardından sırasıyla Liverpool, Londra'nın birçok bölgesi, Manchester, Birmingham, Newcastle, Leeds, Leicester, Derby ve göçmenlerin ve siyahların yoğun olduğu her yerde siyahıyla beyazıyla binlerce genç, polislerle yoğun çatışmalara girdi.

Genellikle kendiliğinden bir çığ gibi büyüyen bu ayaklanmaların nedeni nedir? Esas neden emperyalizmin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu ve ömrünü doldurmuş olmasıdır. Diğer bütün nedenler bundan kaynaklanmaktadır. Emperyalizmin ve özellikle de İngiliz emperyalizminin içine düştüğü derin kriz, genelde tüm işçi sınıfı, özelde ise en kötü işlerde en düşük ücretlerle çalışan göçmen işçiler ve bu arada siyah işçiler için hayatı çekilmez bir hale getirmiştir.

Engels, daha 1845 lerde, son olaylar sırasında en yoğun çatışmalara sahne olan Manchester'deki durumu şöyle anlatıyordu:

"İşte on iki ay içinde gözleme fırsatını bulduğum Manchester'in çeşitli işçi bölgeleri böyledir. Eğer gezintimizin sonuçlarını kısaca hesaplırsak Manchester ve çevresinde 350 bin çalışan insanın hemen hemen hepsinin rutubetli, sefil, pis kulübelerde yaşadıklarını, bu kulübelere çevreleyen sokakların genel olarak en acı nacak berbat durumda olduklarını ve havalandırma gibi bir kavram hiç göz önünde bulundurulmadan, sadece müteahhitin elde edeceği kar gözetilerek yapıldığını görürüz. Manchester'deki işçi konutlarında temizliğin, güvenin ve sonuç olarak rahat bir aile yaşantısının mümkün olmadığını i tiraf etmeliyiz. Bu konutlarda ancak fiziksel olarak yozlaşmış, tüm insanlığı e linden alınmış, aşağılanmış ve gerek moral gerekse fiziksel olarak bir hayvan seviyesine indirgenmiş olan bir ırk, rahat ve evindeymiş gibi hissedebilir kendini!" (F.Engels, "İngiltere'de Emekçi Sınıfının Durumu", Gözlem Yayınları, s.137-138)

Engels'in yukardaki satırları yazmasından bugüne 140 yılı yakın bir süre geçmiş tir. İngiltere işçi sınıfının yaşamında bazı şekilsel değişiklikler olsa da (örneğin sokaklar asfalt, havalandırma düzeni biraz daha iyi, vs.) öz olarak değişen bir şey yoktur. Bugün de işçilerin ve özellikle de ırkçılığın bir sonucu olarak göçmen işçilerin yaşam şartları bugünkü durumda en kötüdür. Çatışmaların meydana geldiği yerlerin hemen hemen tümü yoksulluğun, fa kirliliğin, sefilliğin kol gezdiği bölgelerdir. Diğer yandan işsizlik özellikle genç ler üzerinde büyük etki yapmaktadır. Göçmen işçiler açısından buna bir de ırkçılık eklendi mi, yaşam onlar için daha da çekilmez hale gelmektedir. Derisinin renginden ötürü, iş aramaya gittiğinde sudan bahanelerle savuşturulan, sokakta yürürken bile polisin gözüne diken olan, olur olmaz durdurulup sorguya çekilen, üstü ba

şı aranan siyah gençliğin, son ayaklanmaların en önünde yer alması, gençliğin en çok ezilen kesimi olması ile açıklanabilir ancak. Bunun sonucunda da, gençlik bu baskılara karşı nefretini açıktan "düzene isyan" şeklinde ortaya sermektedir. İngiliz burjuvazisi bile bu gerçeği itiraf ediyor. Nisanda Brixton'da meydana gelen olayların nedenleri üzerine araştırma yapmak üzere burjuvazi tarafından görevlendirilen Lord Searman adlı bir soylu, araştırmalarının sonucunda şu gerçekleri ortaya çıkarmış (!):

"Deliller göstermiştir ki, siyah gençlik tüm bölge polisinden nefret etmektedir. Onları yatıştırabilecek olan yaşlı siyahlar, etnik önderler, beyaz rahipler ise çoğu polise güvenmektedirler." (The Guardian, 11 Temmuz 1981)

İlk başlarda siyah gençliğin ayaklanması olarak başlayan olayların kısa sürede siyah, beyaz tüm İngiltere gençliğinin bir likte ayaklanmasına dönüşmesi, burjuvazinin siyahlarla beyazları bölme siyasetine de ağır darbe vurdu. Olaylar üzerine yorum yapan bir burjuva yazarı bile gerçeği görebilmiş (!) ve şöyle diyor:

"İrkçılık sınıf bilincinin bir uç şeklidir. Britanya'nın sınıfsal ayrışımı ise hala oldukça katıdır. İşte bu yüzden dir ki beyaz işçi sınıfı gençliği, çoğu zaman kendileri bu duruma şaşırırsalar da, siyah gençlikle bir çok ortak noktaları olduğunu görmekteyler." (The Guardian, 11 Temmuz 1981)

Olayların başlamasıyla birlikte etekle tutuşan İngiliz emperyalist burjuvazisi, olayların süzünü çarpıtabilmek ve kendile-

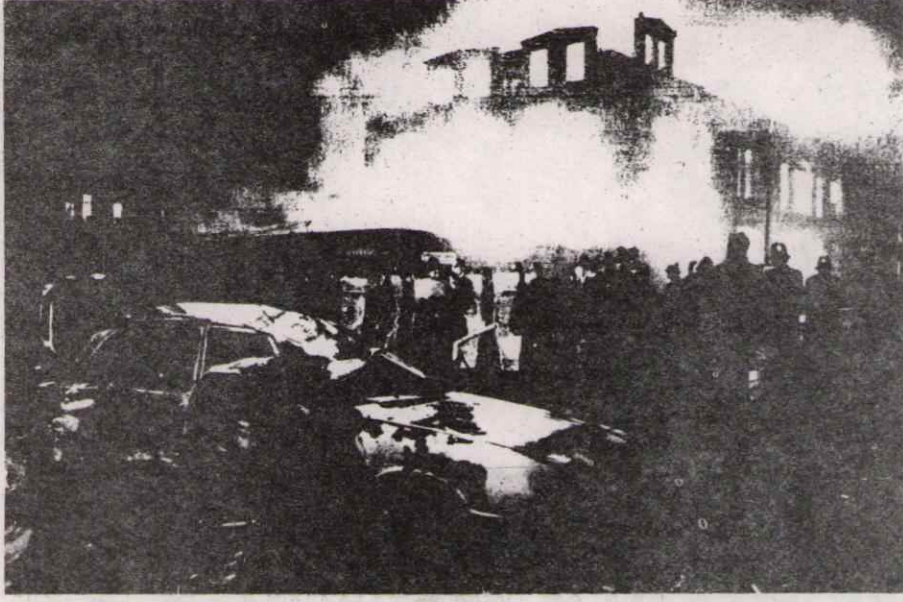

ne fazla zarar vermeden yatıştırabilmek için her türlü yola başvurmaya çalıştı. Zaman zaman tehdit ederek, zaman zaman alttan alarak, fakat her defasında da nabza göre şerbet vermeye çalışarak ortalığı yatıştırılmaya çalıştı. İlk başlarda olayların çeşitli sorunların bir sonucu olduğunu söylemesine rağmen, daha sonraları olayların tümüyle yağma ve talana dönüştüğü demagojisi yaptı. Bunun için de radyo- sonda, televizyonunda, gazetesinde sürekli olarak elinde taş, sopa dükkan camı kırarak gençleri reklam ederek, sinsice olayların hepsinin de bu nitelikte olduğu havası yaratmaya çalıştı. Gerçekten de çatışmalar sırasında bir takım kişiler, firsattan istifade ederek dükkanların camılarını indirmişler, malları yağma etmişlerdi. Fakat hareketlerin özü burjuvazinin yansıtmaya çalıştığı gibi kesinlikle bu değildi. Hareketin sınıf bilinçli kişilerin önderliğinde gelişen bilinçli bir hareketten ziyade, sınıf iç güdüsüyle, kendiliğinden gelişen bir hareket olması nedeniyle, böylece spontane yağma eylemlerinin önüne geçmekte mümkün olmadı. Böylece hareketlerde yapılması gereken şey, burjuvazinin "yağmalama" olarak adlandırdığı şeyin bile örgütlü bir şekilde (eğer yapılması gerekiyorsa) yapılmasıdır. Kaldık ki; bu kendiliğinden "yağmalama" eylemine girenlerin, bunu neden yaptıkları, esas nedenin nerede yattığı ayrı uzun bir yazı konusudur. Bu nedenle burjuvazinin bu durumu kullanmaya kalkışması da kısa dönemde birçok kişinin kafasını karıştırırsa da, uzun dönemde pek sökmeyecektir. Bunu yine yukarda sözünü ettiğimiz burjuva yazarı en iyi şekilde açıklıyor. Başbakan Thatcher'in televizyonda yaptığı bir konuşmada olaylara neden olanların bir avuç zorba ve şiddet yanlısı olduğunu söylemesi üzerine bu yazar şunları diyor:

"Bayan Thatcher'a diğer ülkelerin tecrübelerinin, yoksullukla zor kullanma arasında hiç bir ilişki olmadığını ispatladığı yollu sözlerini, Harlem'de, Sıkago'nun güney yakasında ya da Watt'da (ABD'de siyahların yoğun oldukları bölgeler-bn.) ya

Devamı 10. sayfada

İNGİLTERE - Baştarafı 9. sayfada

şayanların karşısında tekrar etmesini ö-
gütlerim. Çünkü onlar, onun bu sözlerine
sadece güleceklerdir." (The Guardian, 11
Temmuz 1981)

Manchester'de çatışmalara katılan bir
siyah genç kız ise, kendisiyle röportaj
yapan gazeteciye şunları söylüyordu:

"(Polisler) korkuyorlar. Onların sayı-
sı 40 dan fazla değil. Biz ise burada
yüzlerce kişiyiz. Onlara karşı hazır bek-
liyoruz. Silahlarımız da var. Polis istas-
yonunu halletmiştik, fakat polis dışarı
çıkamadı. Sonra bazıları bazı dükkanları
hallettiler. Fakat götürebilecekleri bir
şey yoktu. Neyse, zaten bizim derdimiz o
köpeklerle (polisle-bn) dir." (The Guard-
ian, 10 Temmuz 1981)

İngiliz burjuvazisi, İngiltere işçi sı-
nifının uzun yıllar boyu süren mücadele-
ler sonunda elde ettiği demokratik hakla-
rını ortadan kaldırmak ve faşistleştirme-
yi hızlandırmak için olaylardan yararlan-
makta gecikmedi. Londra'da her türlü gös-
teri ve yürüyüş yasaklandı. Olaylar sıra-
sında tutuklanan yüzlerce genç, paldır küll-
dür mahkemeye çıkarılıp, kendilerini sa-
vunmalarına fırsat bile kalmadan hapse tı-
kıldı. 1967 de kaldırılmış olan "İsyan ka-
nunu" yeniden gündeme getirildi. Örneğin
şu anda polis ayaklanmalarının olduğu bölge-
de dolaşan kişilere "suç üstü yakalamadı-
ğı" sürece pek bir şey yapamıyor. Fakat
bu kanunla bölgedeki herkesi "suçüstü" ol-
sa da, olmasa da, toplayıp götürme yetki-
sine sahip olacak. Polisin daha iyi silah-
landırılması hızlandı. İngiltere'de bugü-
ne kadar kullanılan (fakat Kuzey İrland-
da'da bol bol kullanılan) tazyikli su
fişkirtan panzerler, zırhlı araçlar, plas-
tik mermiler de, bundan sonra "gerektiğin-

de" kullanılabilir. Bunlar hep yüzeyle-
görülen değişiklikler. Fakat "melek yüzlü
İngiliz polisinin, karakollarda, polis mi-
nibüsleri içinde yakalanan kişilere attı-
ğı dayaklar, 1978'de Britanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu (BTÖF) Kurucu Kon-
gresine İngiliz polisinin saldırısında
bizzat bizim arkadaşlarımızın da yakından
şahit olduğu gerçeklerdir. Tabii bunlar
hep perde arkasında kalıyor. Son olayla-
rın da gösterdiği gibi, zorda kaldığında
İngiliz polisi, yüzündeki o "melek" maske-
sini yavaş yavaş açıktan indirmekten çe-
kinmeyecektir. Polisin ayaklanmalarla baş-
sa çıkması mümkün olmazsa, 1926 daki Ge-
nel Grev sırasında olduğu gibi, şimdi de
orduyu devreye sokma söylentileri bile a-
çıktan ortalıkta dolmaktadır.

Son ayaklanmalar bir kez daha göster-
miştir ki; kitleler harekete geçtiğinde
en düzenli, en gelişmiş baskı mekanizma-
rının bile etkileri tutusmaktadır. Bir de
bu ayaklanmaların silahlı işçi sınıfı ta-
rafından düzenlendiğini düşünerek olursak
emperyalist burjuvazinin telacının nedeni-
ni kolayca görmek mümkün. Belki bugünkü
hareket, doğru bir önderlikten ve örgüt-
lenmeden yoksun olduğu için sonuçta so-
mut bir şey getirmeyecektir. Belki bunun
üzerine bir sürü kişi umutsuzluğa kapıla-
caktır. Fakat diğer yanda, birçok kişi de
kitlese hareketin gücünü, bunun karşısın-
da polisin acizliğini görecektir ve daha il-
lerdeki mücadeleler için ders çıkaracak-
tır. Kesin olan bir şey, zengin bir tecrü-
be hazinesine sahip İngiltere işçi sınıfı
şu anda bir uykuda olmasına rağmen, enin-
de sonunda uyanacak, bugünkü ayaklanmalardan
gerekli dersleri çıkaracaktır. Fundan
kimsenin şüphesi yoktur.

A.Cemil

2.6 milyon işsiz bulunan İngiltere'de Mayıs 1981
de Liverpool'dan Londra'ya iştalebi ile yürüyenler.

KAHROLSUN İNGİLİZ EMPERYALİZMİ!

İRLANDA

Hapishanelerde direniş sürüyor

MARTİN HURSON

Siyasi tutuklu statüsü yanında diğer
bazı taleplerle açlık grevine başlayan Ku-
zey İrlanda hapishanelerindeki İRA (İrland-
da Cumhuriyet Ordusu) militanları direniş-
lerini sürdürmektedirler. (Bu konuda MÜCA-
DELE, sayı:57'deki yazıya bakınız)

13 Temmuz sabahı, açlık grevinde bulu-
nanlardan Martin Hurson'un da ölümüyle aç-
lık grevinde ölenlerin sayısı altıya yük-
selmiştir. Ondandır bir hafta kadar önce 8
Temmuzda da beşinci olarak Joe McDonell
ölmüştü. McDonell'in 11 Temmuzda yapılan
cenaze töreni sırasında, tabutu başında
saygı atışı yapan maskeli militanları ya-
kalamak amacıyla, bir eve baskın yapan in-
giliz askerleri kendileri ile çatışmaya
giren militanlardan birisi kadın altı ki-
şiyi daha yakalamışlardır. Bu arada halk
da militanları yakalamak isteyen askerlere
re taş ve sopalarla karşılık vermiş, as-
kerler bu defa da cenaze törenine katılan
halkın üzerine ateş açmıştır. Altıncı
grevcinin de ölümünden sonra Kuzey İrland-
da'da halk yine askerlerle yer yer çatış-
malara girmiştir.

KUZAY İRLANDA'DA DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Şimdiye kadar altı kişinin açlık gre-
vinde ölümüne rağmen, tutuklular direnişle-
rini kararlılıkla sürdürmektedirler. Dört
kişi daha açlık grevinde bulunuyor. Bütün
bunlar, İrlanda'da halkın İngiliz emperyal-
listlerine karşı mücadelesini daha da bi-
lemekten başka bir işe yaramıyor. Bu ara-
da İngiliz emperyalist burjuvazisi, bu aç-
lık grevi kampanyası yanında, ülke içinde
ki gençlik ayaklanmaları ile de iyice sı-
kışmış durumda. Kuzey İrlanda'daki durumu
biraz olsun yatıştırabilmek için, tutuklu-
ların bazı taleplerini kıyasından köşesin-
den kırarak da olsa yerine getirmeye zor-
lanıyor. Kısa dönemde bazı tavizler de
vermek zorunda kalabilir. Fakat bu da işi
çözecek gibi değil. Kuzey İrlanda'da hal-
kın kararlılığı, mücadeleyi sonuna kadar
götürmeye niyetli olduklarını gösteriyor.

U. Topcu

ki Şah-Rejimiyle hiçbir fark göstermediğini şu şekilde ispatlayabiliriz: Kürdistan'da sistemli halk katliamları... Ülkedeki üniversitelerin zorla kapatılması... Rejime eleştirici gözle bakan tüm gazete ve dergilerin yasaklanması... Devrimci siyasi tutukluların hunharca işkenceye tabi tutulmaları... Devrimcilerin mahkemesiz, ispatsız bir şekilde yargılanmaları ve kurşuna dizilmeleri...

Kadın haklarının kısıtlanması v.s. Halk düşmanı olan İslam-Rejimi iktidara geldiğinden beri gün geçtikçe faşist Şah-Rejiminin yolunda yürümektedir. Kendisini "Halk Hükümeti" ve "anti-emperyalist" gösterme çabasıdadır. Fakat iktidarda bulunan gericilerin öne sürdükleri boş ve zelikten başka bir şey değildir. Rejim, İran halkının antiemperyalist taleplerinden faydalanarak ilerici güçleri özellikle komünistleri daha şiddetli bir şekilde ezmektedir.

İslam rejiminin zindanlarında devrimcilerin işkence gördükleri haberleri yayıldığında Humeyni sözümüne bir Araştırma Komisyonunun kurulması için emir verdi. "Teşadüfen" bu sahte komisyonda bulunanların birisinde Humeyni tarafından komisyona gönderilen Savak-ajanı idi. Humeyni geniş halk kitlelerinin dini hislerini istismar ederek halkı gerici ve ortaçağ görüşleri için kullanmaya çalışıyor. Humeyni ve Beni Sadr arasındaki sert sürtüşmeler halkın baskıya ve işsizliğe karşı gösterdiği gittikçe yoğunlaşan direnişinden kaynaklanıyor. Halkın direnişinin yoğunlaşması iktidar dalaşmasının yoğunlaşması demektir. "Dik caddelerde fayton atları birbirini ısırma" adlı. Görünüşte sistemin kurbanı olan halk düşmanı Beni Sadr, basın tarafından da yer yer Demokrasi ve Bağımsızlık için uğraş gösteren biri olarak gösterilmeye çalışılıyor. Durum böyle değildir. Beni Sadr batılı ve japon emperyalistlerinin uşağıdır ve daha nazik baskı metodlarının uygulanması için çalışıyor. Tehran Üniversitesini çeteyle birlikte kan deryasına çeviren ta kendisidir. Askeriyenin Başkumandanı olarak Kürdistan'da doğrudan doğruya halk katliamı uygulayan ta kendisidir. Ne Humeyni ne de Beni Sadr terör iktidarından vazgeçmeye özgürlüğü ve düzeltmeleri kabul etmeye niyetli değildirler. Kendi aralarında sürdürdükleri iktidar dalaşması baskı metodlarıyla ilgilidir. Rejimin tükürüğünü yalayanlar, örneğin Tudeh-Partisi, Halkın fedayileri (çoğunluk), U.I.S.A. (Ghods), CIS rejiminin şu veya bu fraksiyonunu "iyimser" olarak göstermeye çalışıyorlar:

Birincisi, Tudeh-Parti ve "Halkın Fedayileri" sovyet sosyal emperyalizminin hizmetinde çalışmakta, diğeri U.I.S.A ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda çalışmakta, ABD'yi son dönemde büyük gaytan ilan etmesine rağmen, üçüncüsü CIS ise gerici Çin yönetiminin çıkarları için çalışmaktadır.

Gerici iki senelik iktidar döneminde iktidarlarını sağlamlaştıramadılar. Bu gün yüzlerce devrimci siyasi tutukludur. Sadece son üç gün içerisinde 20 siyasi tutuklu mahkemesiz ölüm cezasına çarptırıldılar ve idam edildiler. Kırbaçlamalar, idamlar, tutuklu kadınların tecavüz edilmeleri, küfre tabi tutmalar, tüm bunlar İslam hükümetinin gardiyanlarının gün lük pratiğidir.

Şah zamanında devrimcileri sorguya çeken uzmanlar aynı sorguya çekme metodlarıyla işbaşındadırlar. Savak-ajanları ve CIA-ajanları hapisanede lüks hayat sürdüren Mücahidinler ve Peykar üyeleri gibi devrimci-ler ve komünistler sürekli bağ k görmek, zindanlarda dayanılmaz şartlar altında yaşamakta ve işkenceden geçirilmektedirler.

Tutuklama emri olmamakla birlikte sokaklarda sadece bildiri dağıttıklarından dolayı komünistler ve devrimciler kaçırılmakta ve dayakla öldürülmektedirler. Bugüne dek işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde organizasyonu PEYKAR'ın 40 sempatizanı terör rejimi tarafından öldürüldü.

Özellikle bağımsızlık uğruna mücadele eden kadın devrimciler İslam hükümetinin cellatları tarafından insanlık dışı muameleler görmekte, ırzlarına geçilmektedir. Elbetteki Humeyni taraftarlarının vahşice girişimlerini bilmektedir. Bizzat kendisi bu cinayetlerin kaynağıdır. Kendisi kapitalizme bağımlı olan sistemin uşağıdır. Görevi her türlü devrimci ilerlemeyi engellemek, halkı komünistlere ve devrimcilere karşı kıskırtmak, ABD emperyalizminin cinayetçi şemasına uygun düşen ortaçağ görüşlerini gerçekleştirmektir.

Şah halkın devrimci yumruklarından kaçabilmesine rağmen terör ve işkenceyle iktidarı ayakta tutamadıysa Humeyni nasıl ayakta tutabilecek?

Hep beraber İran'daki işkenceyi protesto edelim. Bizimle birlikte tüm devrimci tutukluların derhal serbest bırakılmasını talep edelim.

-KAHROLSUN İRAN HALKLARININ BAŞ DÜŞMANI ABD-EMPERYALİZMİ
-YAŞASIN İRAN HALKLARININ DEMOKRATİK ANTI-EMPERYALİST MÜCADELESİ

Dünya çapında İran Öğrenciler Birliği - PEYKAR Sempatizanları

22.6.81

★★★★

Batı Almanya'nın bir çok şehrinde olduğu gibi Aachen'da da 16.7.1981 günü İranlı devrimcilerle karşı-devrimciler arasında olaylar çıktı ve birçok kişi yaralandı. Daha önce buna benzer olaylar Frankfurt, Giessen, Köln, Berlin, Mainz ve Bremen'de de görülmüştü. Şimdi kısaca bu olayların arkasında yatan gerçekler neydi ona değinelim.

Faşist Şah rejimi yaklaşık 2 yıl önce kın zaman geçmiş bulunuyor. Bu süre içinde İran emekçilerinin durumunda önemli bir değişiklik olmadı. Durum daha da kötüleşti, çünkü İran'ın emperyalistlerle olan bağı "İran devriminden" sonra koparılmıştı. Bu bağımlılığın getirdiği %100 ü geçen enflasyon ve milyonlarca işsiz.

Tabi ki bunu kitlelerin kabul etmesi beklenemezdi ve kitleler arasında kısa bir süre sonra huzursuzluk başladı. Son gelinen aşamada bu kitle hareketlerine dönüştü. Kitle hareketlerinin gelişmesiyle egemen sınıflar arasındaki ilişkiler daha belirsiz ortaya çıktı ve bu ilişki şimdilik İRP (İslam Cumhuriyet Partisi) yararına çözülmüş görülüyor, çünkü Beni-Sadr, önce ordu başkomutanlığı ve sonra devlet başkanlığı görevinden alındı. Egemen sınıfların bu iki kanadı (kabaca söylenirse) arasındaki çelişkinin kaynağı Batı Almanya basınında gösterilmeye çalışıldığı gibi, Beni Sadr'ın "demokrat" olduğundan değil; kitle hareketlerinin nasıl bastırılması gerektiği konusunda yatmaktadır. Beni Sadr, kitle hareketlerinin daha "demokratik" sınırlar içinde bastırılmasını seçerken, İRP'nin temsil ettiği kanat oldukça kanlı ve açık yöntemlerle bastırılmasından yana idi ve bunu Beni Sadr'ın görevden alınması ile başlayan yeni terör dalgası, idamlar açıkça göstermektedir. Şimdi de Humeyni rejiminin iki yıllık pratiğine göz atalım:

-Faşist Şah'ın ordusu önemli bir değişiklik yapılmamış olmasına rağmen halen söz konusudur.

-Yeni haber alma teşkilatı SAVAMA kuruldu, SAVAMA'ya tutuklanıp kısa bir süre sonra serbest bırakılan SAVAK ajanları alınmıştır.

- "Kültür Devrimi" adı altında tüm İran Üniversitelerinin kapatılması; çıkan olaylarda en az 100 öğrenci ölmüş, yüzlerce yaralanmıştır.

-İran Kürdistan'ında özgürlük isteyen halkın sistemli bir şekilde katledilmesi, köylerin bombalanması

-En az 50 bin kişinin ölümüne yol açan Irak savaşı, gerici haksız savaştır.

-Tüm devrimci ve demokrat yayınların yasaklanması,

-Toplantı, yürüyüş gösterilerinin yasaklanması,

-Kadın haklarının kısıtlanması,

-Devrimci siyasi tutukluların işkence edilmesi ve idama mahkum edilmesi (18 Haziran'dan beri en az 250) savunmalarını yapmaları, delil göstermeleri söz konusu değildir.

İşte tüm bunlardan dolayı İranlı devrimciler bu rejimin devrilmesinin; halk düşmanı faşist bir rejim olduğunun propagandasını yaparken Godz'cular (Humeyni Müslüman faşistler, İslam Öğrenciler Birliği Yurtdışı U.I.S.A adı altında örgütlenmişlerdir) revizyonist Komünist Parti

si (İran Tudeh Partisi) ve Halkın Fedayileri (Çoğunluk) adlı örgütler İran'daki rejimin anti-faşist, anti-emperyalist olduğunu, bu rejimi yıkmak isteyenlerin karşı devrimci olduğunu ve bu "karşı devrimcileri" (kast edilen devrimcilerdir) Konsolosluklara ve İran yetkili makamlarına bildireceklerini söylemişler ve bunu pratiğe geçirmişlerdir, yani kısaca söyleyecek olursak gönüllü ajanlık yapmaya başlamışlardır.

Bunu gören İranlı devrimci örgütler ve yurtseverler; Halkın Mücahitleri, Halkın Fedayileri (Gerillalar) Halkın Fedayileri (Gerilla Örgütü) ve Peykar bunların Mensalardaki öncelikle Godz'cuların informasyon masası açmalarına engellemişlerdir. Kendilerini bu ajanlara karşı korumuşlardır.

Biz, Aachen'daki ATIF üyeleri devrimcilerin bu girişimini doğru buluyoruz ve İranlı devrimcilerle dayanışmanın bugün her zamankinden daha güncel ve gerekli olduğunu vurgulamak istiyoruz.

Yaşasın İran halkının demokratik ve anti-emperyalist mücadelesi!
Yaşasın Enternasyonal dayanışma!

Aachen-ATIF üyeleri

Polonya

Merakla ve ilgiyle beklenen Polonya revizyonist partisinin olağanüstü kongresi geçtiğimiz ayın ortalarında toplandı.

Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin kongresinin bu denli ilgileri üzerine çekmesinin nedenlerinden biri, kongre öncesi yapılan delege seçimlerinde Polonyalı bir çok ünlü revizyonistin, aralarında Merkez Komitesi üyeleri de olmak üzere, delege seçimlerini kaybetmesi, kiminin ise delege az bir oy farkıyla kazanmasıdır. Bugünkü revizyonist yöneticiler partiyi tam kontrol edebilecek durumda değildirler. Üç milyon parti üyesinin üçte biri "Dayanışma" sendikasının üyesidir.

Kendisini "marksist-leninist" olarak niteleyen adı Polonya Birleşik İşçi Partisi olan revizyonist partinin sınıfsal yapısı ise bunun tersini ortaya koymaktadır. Öyleki Kongredeki 1967 delegenin ancak 393 ü işçidir. Kongrede 190 köylü delege vardır. Geri kalan bölümü ise bürokratlar dan oluşmaktadır.

Ekonomik ve sosyal dengenin bozulması revizyonistleri iyice zor durumda bırakmıştır. Şimdiye kadarki ekonomik krizin sorumluları kendileri değilmiş gibi ekonomik krizin sorumluluğunu "Dayanışma" sendikasına yüklemişlerdir. Revizyonistlere göre, onların sosyal-emperyalizme bağlı, savurgan politikaları değil, bunun açtığı ekonomik kriz sonunda yaşam şartları bozulan ve bunu düzeltmek için hareket geçen işçilerin grevleri ekonominin çökmesine neden olmuştur. Devamı 6. sayfada

AFGANİSTAN

AFGANLI FAŞİSTLERİN GUAFS'A YENİ BİR SALDIRISI :

KARAR:

Bütün Afganistanlı yurtseverlere; ilerici kamuoyuna; bütün anti-emperyalist, anti-faşist örgütlere :

Afganistanlı Öğrenciler Genel Birliği (GUAFS) 29 Haziran'da Pupille-Studentenhaus Frankfurt'da, Rus işgalcilerine karşı mücadelede şehit düşen özgürlük savaşçıların anısına bir gece düzenledi. Bu toplantının düzenlenmesinden amaç, ulusal kurtuluş cephelelerinde yeni canlanma ve çeşitli yurtsever halk güçlerinin birleşmesini kanıtlayan Afganistan'daki durum hakkında bilgi vermektir.

Giriş konuşması ve programın duyurulmasından sonra bir dakikalık saygı duruşuna geçildi. Bu anda saldırgan bir grup, "Allahüekber" diye bağırarak sahneye hücum etti. Fanatik gericiler, konuşmacıyı tartakladılar, pankartları ve şehit devrimcilerin resimlerini yırttılar. Kırdıkları masa ayaklarıyla ve beraber getirdikleri demir çubuklar ve zincirlerle salonda bulunanların üzerine saldırdılar.

Toplantıyı düzenleyenlerden bazıları yaralandı, bunun dışında toplantının düzenlenmesinden kullanılan bütün eşyalar kör bir öfke ile tahrip edildi. Bu saldırı, Batı Almanya'nın her yerinden gelen kişilerin katıldığı planlı bir girişimdi. Kimdi bu saldırganlar? Bunlar aşağıda isimleri verilen ve İslam Binancına dayan ve bunu kendi gerici amaçları için kullanan Afganlı faşist örgütlerin taraftarlarıdır:

Hizb-i İslam (Gulbiddin'in önderliği altında); Cemiyet-i İslami (Rabbani'nin önderliği altında); Cephe Mejate Milli İslami (Muyaddi'nin önderliği altında); Harakat-ı İslami ve diğer gerici örgütler.

Bu örgütler Pakistan ve İran'da barınmakta, batılı emperyalistlere ve Çinli ge

Devamı 6. sayfada

DÜNYADA NELER OLUYOR?

BATI BERLİN

B. Almanya'da ve B. Berlin'de ev işgal leri ve nedenleri hemen hemen herkes tara fından bilinen ve Alman kamuoyunu meşgul eden güncel sorunlardan biri.

Arsa ve ev spekülasyonları... Halktan toplanan vergilerden spekülötlere öde nen paralar... Bunların bu paralarla otu rulabilecek ya da iyi bir tamiratla oturu lacak hale getirilebilecek binaları yıkmaları... Konut sorunu... Boş duran evler ve başını sokmak için bir çatıaltı arayan onbinlerce aile...

Kısaca özetlenirse B. Almanya'da ve Ba tı Berlin'deki konut durumu.

Bu durum karşısında kitlelerdeki hoş - nutsuzluk yüksek boyutlara ulaşmıştır. Ev işgalleri bu hoşnutsuzluğu dile getirme nin bugün en yüksek biçimidir. Diğer bir çok toplumsal sorunla (işsizlik, yer dar - lığı nedeniyle öğrenim yapamama, iç fa - şistleştirme, savaş hazırlıkları, kısaca - sı yarından umutsuzluk) birlikte ev soru - nu da Almanya'da kendini en çok gençlik kesimi üzerinde hissettirmektedir.

Bu kesim tepkilerini çok değişik şekil lerde dile getirmektedir. Gençlik hareke - tinin içinde taşıdığı zaafdan başka, bu kesimin devrimci-komünist bir önderlik al tında olmaması, dağınık ve örgütsüz olma - sı gibi zaafı, bu hareketin başarısızlığına geçmek için bir neden değildir.

Hareket özü itibarı ile haklı ve B. Al man emperyalizmine yöneliktir.

Bunun bilincinde olan B. Alman emperya listleri, bunun içindir ki, bu harekete karşı başından beri en sert yöntemleri kullandılar. Zaman zaman hareketi satın alma ve bölme girişiminde bulundular, an - cak başaramadılar.

Bu son yöntem özellikle B. Berlin'de SPD'nin iktidarda bulunduğu dönemde denendi. SPD, bu yönteme "Berlin Çizgisi" adı veriyordu. Bunun özü, bir taraftan ev iş - galcileri ile görüşmelerde bulunma, hare - ketin siyasal bir içerik kazanmasını önle me ve bunu önleyemediği noktada, polis güçleri ile evleri boşaltmaktır. Bugün Ber lin'de iktidarda bulunan CDU, polisiye tedbirleri çok daha açık ve pervasızca kullanarak "Berlin Çizgisi"ni sürdürüyor.

Halen ev işgalleri nedeni ile hapiste bulunan insanların çoğunluğu SPD döneminde tutuklanıp içeri atılan insanlardır. Bu insanlar B. Alman ceza yasasının 129 maddesine göre yargılanıyorlar. Bu madde - nin kapsamı ise "toplumu şiddetle devirme ye yönelik gizli bir örgütü desteklemek" le ilgili "suç"lardır. Yasal önlemler,

şiddet önlemleri bu olayları önlemek için yetmemiştir. Bir yandan "CS" gazı gibi ze hirli gazların kitleye karşı kullanılması, plastik mermi kullanma, yürüyüşlerin ya - saklanması gibi idari ve şiddet tedbirle ri legalleştirmeye, yasallaştırmaya ça - lışılırken, diğer yandan tekelci burjuva basın, kendine göre bir ideolojik saldırı ya geçmiştir.

Bir bütün olarak konut sıkıntısının so rumluluğunu taşıyan B. Alman tekelci bur - juvazisi, gelişen hareket karşısında iyice şaşkına dönmüştür. Haziran sonunda ve Temmuz ortalarında yapılan iki ayrı legal yürüyüşe azgınca saldırmış, bu yetmiyor muş gibi daha sonra özellikle Temmuz ayı ortalarında Berlin'de yapılan "Yürüyüşçü - ler spekülötlere ziyaret ediyor" yürüyü - şünden sonra yürüyüşçüleri "kişisel terör" "Nazi terör"ü uygulamakla suçlamışlardır. İşte tam da bu tavır "yavuz hırsız ev sa - hibini bastırır" tavrıdır.

Tabiatı gereği emperyalizmden bir ta - kım sosyal problemleri çözmesi beklenemez ama bazı problemlerin halledilebilmesi, hayat şartlarının düzeltilmesi için müca - dele verilemeyeceği anlamına gelmez. Batı Alman emperyalistleri bugün silahlanmaya harcadıkları paranın yarısı ile bir çok toplumsal problemi çözebilecek durumdur lar. Ancak yeni bir paylaşım savaşına ha zırlanmaları sonucudur ki, sosyal hizmet - lerle ilgili giderleri kısmakta ve silah - lanma bütçesini ise geliştirmektedirler. Bunun karşısında, silahlanma yerine, hal - kın yaşam düzeyini biraz da olsun düzelt - mek için harcama yapmalarını istemek, en azından onu teşhir etmek için doğrudur. B. Alman emperyalistlerinin zaten böyle bir niyeti yoktur. Böyle bir niyetleri ol - madığı için de bugün yukarıda belirttiği - mi gibi, idari ve polisiye tedbirlere ön - celik tanımakta ve giderek iç faşistleş - tirmeyi artırmaktadır. Bu durum sadece Al man emekçi halkını değil, başta Türkiyeliler olmak üzere burada yaşamakta olan ya - bancuları da etkilemektedir.

Batı Almanya'daki konut mücadelesi ve demokrasi mücadelesi bizim de mücadelemiz dir. Hayale kapılmaksızın, tüm bu sorunla rın emperyalizmden kaynaklandığını gözer - di etmeksizin ve esas görevimizi unutmak - sızın biz de bu mücadeleye katılmak zorun - dayız.

KAHROLSUN B. ALMAN EMPERYALİZMİ!

ÇİN

1976' yılındaki karşı-devrimci darbe - den sonra Teng Siao-Ping ile Hua Kuo-Feng arasında başlayan iktidar dalaşı Hua Kuo - Feng'in parti genel sekreterliğinden alın masıyla, yani tasfiyesiyle son buldu.

Teng kliğinin hakim olduğu parti Ner kez Komitesi, Temmuz başında yapılan top - lantıda Hua Kuo-Feng'in kendisini -Mao ile birlikte -putlaştırdığını, "sol hata - lar" işlediğini, tartışmaları bastırdığını, geçmişin aşılmasına karşı çıktığını ve Mao'nun sözlerini herşey gördüğü suçla masıyla Parti Genel Sekreterliği görevir - den aldı.

Hua'nın yerine, Deng'in en sağlam adam larından ve Kültür Devrimi sırasında, gö - revinden alınan ve partiden atılan Hu Yao Bang getirildi. Kültür Devrimi sırasında,

bir çok karşı-devrimci unsurla birlikte tasfiye edilen Hu 1976'daki darbeden son - ra, Teng tarafından itibarının iade edil - mesiyle önce Parti Merkez Komitesine se - çildi. Daha sonra da, geçtiğimiz ayın baş - ında Parti Genel Sekreterliğine getiril - di.

Hua'nın görevinden alınması ve eleşti - rilmesi ile birlikte, Çinli revizyonistle rin Mao'ya ve Kültür Devrimine saldırıları da yoğunlaştı. Şimdiye kadar Mao'ya açıkça saldıramayan Çinli revizyonistler, şimdi bizzat isim vererek Mao'yu eleştiri yorlar. Onlar Mao'yu "ken'ini boğazmışlık kibirlilik ve kitlelerden uzaklaşmışlıkla" suçluyorlar. Karşı-Devrimcilerle ve burju - va unsurlara karşı girişilen Kültür Devri mi'ni bir "felaket" olarak nitelleyen reviz -

yonist çete, Mao'nun bu felakette büyük sorumluluğu olduğunu söyleyerek, böylelik le Kültür Devrimi'ne karşı olan kinlerini kusuyor, fakat partiye tam hakim olamayan çete, parti içinde kendilerine göre "sol" da olan kanadı ve Mao'ya sempati duyan ge niş halk kitlelerini tamamen karşısına al - memek için, Mao'yu tümünden inkar etmiyor, şimdilik Mao'nun hatalarının yüzde otuz olduğunu söyleyerek buna zemin hazırlıyor.

Hua'nın, görevlerinden alınmasının ne - denlerinin başlıcası eslında, özellikle 1976'dan sonra izlenen ekonomik politika - nın iflas etmesidir. Alınan dış borçlar plansız programsız ekonomik politika yü - zünden iflas eden bir çok işletme, artan işsizlik; bunlar revizyonist çeteyi büyük zorluklara düşürmüştür; ekonomik çıkmazın içine sokmuştur. Çete bu durum karşısında bir sorumlu aramış ve kendilerine göre en uygun olarak da Hua'yı bulmuştur.

Hua' sadece yukarıda sıralanan gerekçe lerle değil, aynı zamanda ülkenin bugün içinde bulunduğu ekonomik bunalımın sorum - lusu olarak da suçlanmaktadır.

ÇİN'İN YENİ REVİZYONİST YÖNETİCİLERİNDEN HU YAO BANG

Parti içinde 1976'dan beri süregelen iktidar dalaşmasında şimdiye kadar hep Teng kazandı. Ama halen tam zaferi sağla - mış durumda değildir. Hua'nın, genel sek - reterlik görevinden alınması onun için bir zaferdir. Ama Hua'nın genel sekreter yardımcılığına seçilmesi, bu dalaşın ha - len bitmediğini göstermektedir. Her halük - arda - çok zayıf bir ihtimal olmakla bir - likte - Hua kliğinin bu dalaştan zaferle çıkması da Çin halkı açısından bir şey de - ğiştirmeyecektir.

Çin gibi, devrimden önce feodalizmin muazzam derecede yoğun olduğu, devrimden sonra da sosyalist inşanın ileri bir aş - maya ulaşmadığı bir ülkede kapitalizmin restorasyonu, Sovyetler Birliği'ne naza - ran daha kolay ve hızlı olmaktadır.

Çin'de bugün bu süreç yaşanmaktadır.

M. Doğan

İran

İRAN'DAKİ TUTUKLULARLA DİYANİŞMA HAFTASI 27.6. - 4.7.81

İran halklarının özgürlük ve bağımsız - lık uğruna sürdürdükleri mücadele henüz bitmedi.

Şubat 79 halkın ayaklanması faşist Şah rejiminin alaşağı edilmesini sağladı, fa - kat eski sistemin organları oldukları gi - bi kaldı. Polis, askeriyeye ve gizli istih - barat kısa zamanda tekrar inşa edildi. Milyonlarca emekçinin güçlü elleriyle aç - ılan hapisane kapıları çok kısa süreç içe - risinde eski fonksiyonlarını sürdürmeye devam ettiler.

Cumhuriyetçi-İslam-Rejimi aynen Şah re jimi gibi teröre, işkenceye başvurmak zo - rununda kaldı. Çünkü kitlelerin elde ettik - leri özgürlüklerini ayakta tutacak durum - da olmadığı gibi, kitlelerin kendilerini yönetme istemine göz yumacak durumda da değildir. Aksi takdirde eski kokmuş düze ni yeniden canlandırma çabalarını sürdü - ren yeni rejim yok olma tehlikesiyle kar - şı karşıya kalırdı.

Yeni rejimin emekçilerin taleplerine cevap verme metodları ve uygulamaları es -

Devamı 11. sayfada

ATIF YASAKLANAMAZ!